

TRANSCRIPT · EPISODE 10

A Childhood Memory That Changed the Way

Line-by-line · English + ■■■■■

609 lines

Your English Toolbox

Hello, my friends.

من ات سود ، مال س

I'm Martin — the voice you've been listening to for a while now.

دی هدی م شوگ ن آ هب تس ای تدم هک یی ادص م تسه نی ترام ن م

But today, I want to do something different.

مه ده ماجنا ی توافتم راک مه اوخلی م زورما اما

Today, I want to tell you about me — not as a teacher, not as a podcaster, but as a little boy who once believed he would never be able to speak.

کی ناو نع هب هک لب ، رتس کداپ ناو نع هب ن ، ملعم ناو نع هب ن می وگب مدوخ هرابرد مه اوخلی م زورما
دنک تب حص دن او تلی من زگره تشاد رواب ی زور هک ی کچوک رس پ

I was born in a small coastal town in southern England.

مدم آ ایند هب ناتسلگنا بونج رد یلحاس کچوک رهش کی رد ن م

It was one of those places where the sound of seagulls mixed with the smell of salt and fish from the harbour.

دشلی م بی کرت ردن ب زا ی هام و کم ن یوب اب یی ای رد ی اه غرم ی ادص هک دوب یی اه اج ن آ زا ی کی نی ا

The streets were narrow and full of laughter, and the sea was never far away — always whispering in the background.

درکلی م اوچن هنی م زلس پ رد هشی مه دوبن رود زگره ای رد و دن دوب هدنخ زا رپ و کی راب اهان اب ایخ

Our house was tiny — two floors, a blue door, and windows that always smelled of tea and toast.

دن دالی م تس ت و ی اچ یوب هشی مه هک یی اه اهرجن پ و ی اب برد کی ، هقبط ود دوب کچوک ام ه ناخ

It was never quiet.

دوبن تکاس زگره

There was always music, or someone talking, or the kettle boiling in the kitchen.

دم‌آی‌م شوج هب هن‌اخ‌زپ‌ش‌آ‌رد‌ی‌رت‌ک‌ای، درک‌لی‌م‌ت‌ب‌ح‌ص‌ی‌س‌ک‌ای، د‌وب‌ی‌ق‌ی‌س‌وم‌ه‌ش‌ی‌م‌ه.

My parents — Edward and Caroline — were simple people with extraordinary warmth.

ه‌د‌اع‌ل‌ا‌ق‌و‌ف‌ی‌ا‌م‌ر‌گ‌ا‌ب‌د‌ن‌د‌وب‌ی‌ا‌ه‌د‌اس‌ی‌ا‌ه‌ل‌م‌د‌آ‌ن‌ی‌ل‌و‌ر‌اک‌و‌د‌را‌ود‌ا‌ن‌م‌ن‌ی‌د‌ل‌او.

My father worked for the railway, and his hands always smelled of metal and oil.

د‌ا‌د‌ل‌ی‌م‌ن‌غ‌ور‌و‌ز‌ل‌ف‌ی‌و‌ب‌ه‌ش‌ی‌م‌ه‌ش‌ن‌ا‌ت‌س‌د‌و‌د‌ر‌ک‌لی‌م‌ر‌اک‌ن‌ه‌آ‌ه‌ار‌ی‌ا‌ر‌ب‌م‌ر‌د‌پ.

He had the calm voice of a storyteller, the kind that made you believe every train had a soul and every journey had a secret.

ر‌ف‌س‌ر‌ه‌و‌د‌ر‌اد‌ح‌ور‌ک‌ی‌ر‌اط‌ق‌ر‌ه‌ی‌ن‌ک‌ر‌و‌ا‌ب‌د‌ش‌ل‌ی‌م‌ت‌ع‌ا‌ب‌ه‌ک‌ع‌ون‌ن‌آ‌زا، ت‌ش‌اد‌ار‌و‌گ‌اه‌ص‌ق‌ک‌ی‌م‌ار‌آ‌ی‌ا‌د‌ص‌و‌ا‌زار‌ک‌ی.

My mother was a nurse, the kind who never needed to raise her voice to be heard.

د‌وش‌ه‌د‌ی‌ن‌ش‌ا‌ت‌ت‌ش‌اد‌ن‌ا‌د‌ص‌ن‌د‌ر‌ک‌د‌ن‌ل‌ب‌ه‌ب‌ی‌ز‌ای‌ن‌ز‌گ‌ره‌ه‌ک‌ع‌ون‌ن‌آ‌زا، د‌وب‌ر‌ا‌ت‌س‌ر‌پ‌م‌ر‌د‌ام.

She had soft eyes, quick hands, and the power to make everyone feel safe — even strangers.

ا‌ه‌ا‌ه‌ب‌ی‌ر‌غ‌ی‌ت‌ح‌د‌ن‌ک‌ت‌ی‌ن‌م‌ا‌س‌ا‌س‌ح‌ا‌ر‌ه‌م‌ه‌ک‌ت‌ش‌اد‌ی‌ت‌ر‌د‌ق‌و‌ع‌ی‌ر‌س‌ن‌ا‌ت‌س‌د‌، م‌ر‌ن‌ن‌ا‌م‌ش‌چ‌و‌ا.

We didn't have much money, but we had everything that really mattered: stories, music, and endless cups of tea.

و‌ی‌ق‌ی‌س‌وم‌، ا‌ه‌ان‌ا‌ت‌س‌اد‌: م‌ی‌ت‌ش‌اد‌ار‌د‌ن‌د‌وب‌م‌ه‌م‌ا‌ع‌ق‌او‌ه‌ک‌ی‌ی‌ا‌ه‌ز‌ی‌چ‌ه‌م‌ا‌ما، م‌ی‌ت‌ش‌اد‌ن‌ی‌د‌ای‌ز‌ل‌و‌پ‌ا‌م‌ی‌ا‌چ‌ن‌ای‌ا‌پ‌ل‌ب‌ی‌ا‌ه‌ان‌ا‌ج‌ن‌ف.

From the very beginning, language was both my friend and my enemy.

ن‌م‌ش‌د‌م‌ه‌و‌د‌وب‌ن‌م‌ت‌س‌ود‌م‌ه‌ن‌ا‌ب‌ز، ا‌د‌ت‌ب‌ا‌ن‌ا‌م‌ه‌زا.

I started speaking late — later than most children.

ا‌ه‌ا‌چ‌ب‌ر‌ت‌ش‌ی‌ب‌ز‌ا‌ر‌ت‌ر‌ی‌د‌م‌د‌ر‌ک‌ت‌ب‌ح‌ص‌ه‌ب‌ع‌ور‌ش‌ر‌ی‌د‌ن‌م.

And when I finally began, my words arrived broken, trembling, stuck between breaths.

د‌ن‌د‌وب‌ه‌د‌ر‌ک‌ر‌ی‌گ‌ا‌ه‌س‌ف‌ن‌ن‌ی‌ب‌ر‌د‌و‌ن‌ا‌ز‌ل، ه‌ت‌س‌ک‌ش‌ن‌م‌ت‌ا‌م‌ل‌ک، م‌د‌ر‌ک‌ع‌ور‌ش‌ه‌ر‌خ‌ا‌ل‌ا‌ب‌ی‌ت‌ق‌و‌و.

Instead of "good morning," I would say, g-g-g-g-guh-mornin', and my face would turn red like a tomato.

د‌ش‌ل‌ی‌م‌ز‌م‌ر‌ق‌ی‌گ‌ن‌ر‌ف‌ا‌ه‌ج‌و‌گ‌ل‌ث‌م‌م‌ت‌ر‌و‌ص‌و، ن‌ر‌وم‌ا‌ه‌و‌گ‌گ‌گ‌گ‌گ‌م‌ت‌ف‌گ‌ل‌ی‌م، «ر‌ی‌خ‌ب‌ح‌ب‌ص»‌ی‌ا‌ج‌ه‌ب.

I remember feeling as if the words were trapped inside me — like birds hitting the walls of a cage.

ی‌ها را وید هب هک ی‌ناگدنرپ لثم دن‌اهدش سوبحم نم نوردماملک مدرکلیم ساسح‌ا هک مراد دای هب دن‌زلیم سفق.

That's when I learned a word that would follow me for years: stutter.

تنکل: دوب مل‌ابند اهل‌اس هک متفرگ دای اری‌اهم‌لک هک دوب نامز نآرد.

A stutter means that your voice stops or repeats sounds when you try to speak.

دن‌وشلیم رارکت اهادص ای فقوتم تی‌ادص، ی‌نک تب‌حص ی‌نکلیم ی‌عسی تقوی‌نعی تنکل.

It's not because you don't know what to say — it's because the muscles in your mouth and throat don't move smoothly.

و ناهد‌تال‌ضع هک تسالیلد نی‌ا هب هکلب ی‌ی‌وگب هچ ی‌ناللمن هک تسینی‌لیلد نی‌ا هب نی‌ا دن‌نکلیم تکرح ی‌مارآ هب تی‌ولگ.

You know the word, but it refuses to come out.

تسینی‌ندم‌انوری هب رضاح‌هم‌لک نآ‌ام، ی‌ناللمن ار‌هم‌لک وت.

You can hear it perfectly in your mind, but your tongue and breath fight against each other.

دن‌نکلیم هزارابم مه‌اب تاسفن و نابز‌ام، ی‌ونشبتنه‌ذرد ی‌بوخ‌اهب ار‌ان‌اوتلیم وت.

For a child, that's a scary thing — to have thoughts full of color and music, and not be able to let them out.

نتسن‌اوتن و ی‌قی‌سوم و گنرزا‌رپ یراکفانت‌شاد تساکان‌سرت زی‌چ کی‌نی‌ا، کدوک کی‌یارب ی‌روایب‌نوریب ار‌اه‌ان‌آ.

Sometimes, I felt invisible.

م‌تسه ی‌ئ‌رمان مدرکلیم ساسح‌ای‌هاگ.

Other times, I felt broken.

م‌اهت‌سکش مدرکلیم ساسح‌ای‌هاگ.

But my family never let me feel less.

م‌تسه رتمک‌منک ساسح‌ادن‌ت‌شاذگن زگره‌ماه‌داون‌اخ‌ام.

My mother would kneel beside me, touch my shoulder gently, and whisper, "It's okay, darling.

م‌زی‌ع، درادن‌یل‌اکش‌ا، درکلیم‌اوجن و درکلیم‌س‌مل‌ار‌ماه‌ناش‌ی‌مارآ هب، دزلیم‌ون‌از‌مرانک‌مردام.

Words will come when they're ready.”

«دن‌ی‌آی‌م دن‌ش‌اب ه‌دام‌آ‌ی‌ت‌ق‌و‌ت‌ام‌ل‌ک

She never rushed me.

د‌ر‌ک‌ن‌ه‌ل‌ج‌ع‌ار‌ن‌م‌ز‌گ‌ره‌وا

She never finished my sentences.

د‌ر‌ک‌ن‌م‌ام‌ت‌ار‌ن‌م‌ت‌ال‌م‌ج‌ز‌گ‌ره‌وا

She just waited — with patience, with love, and with a cup of tea cooling beside her.

د‌ش‌ل‌م‌د‌رس‌وا‌ران‌ک‌ر‌د‌ه‌ک‌ی‌ا‌چ‌ن‌ا‌ج‌ن‌ف‌ک‌ی‌ا‌ب‌و‌ق‌ش‌ع‌ا‌ب‌،‌ر‌ب‌ص‌ا‌ب‌د‌ن‌ا‌م‌ل‌م‌ر‌ظ‌ت‌ن‌م‌ط‌ق‌ف‌وا

And slowly, she was right.

ت‌ف‌گ‌ل‌م‌ت‌س‌ر‌د‌وا‌،‌ی‌م‌آ‌ر‌آ‌ه‌ب‌و

The words did come — not perfectly, not quickly — but they came.

د‌ن‌د‌م‌آ‌ا‌م‌ا‌ت‌ع‌ر‌س‌ه‌ب‌ه‌ن‌،‌ل‌م‌ا‌ک‌ر‌و‌ط‌ا‌ه‌ب‌ه‌ن‌د‌ن‌د‌م‌آ‌ت‌ام‌ل‌ک

They arrived like shy little birds, stepping out into the open for the first time.

د‌ن‌ت‌ش‌ا‌ز‌گ‌ل‌م‌م‌د‌ق‌ز‌ا‌ب‌ی‌اض‌ف‌ه‌ب‌ر‌ا‌ب‌ن‌ی‌ل‌وا‌ی‌ا‌ر‌ب‌ه‌ک‌،‌د‌ن‌د‌م‌آ‌ی‌ت‌ل‌ا‌ج‌خ‌ک‌چ‌و‌ک‌ن‌ا‌گ‌د‌ن‌ر‌پ‌ل‌ث‌م‌ا‌ه‌ن‌آ

They wobbled, hesitated, and sometimes flew back into silence.

د‌ن‌ت‌ش‌گ‌ز‌ا‌ب‌ت‌و‌ک‌س‌ه‌ب‌ی‌ه‌ا‌گ‌و‌د‌ن‌د‌ر‌ک‌د‌ی‌د‌رت‌،‌د‌ن‌د‌ی‌ز‌ر‌ل‌ا‌ه‌ن‌آ

But one day, they began to sing.

د‌ن‌د‌ر‌ک‌ن‌د‌ن‌ا‌و‌خ‌ز‌ا‌و‌آ‌ه‌ب‌ع‌ور‌ش‌ا‌ه‌ن‌آ‌،‌ز‌ور‌ک‌ی‌ا‌م‌ا

Grandparents and Accents

ا‌ه‌ا‌ج‌ه‌ل‌و‌ا‌ه‌ر‌ت‌ا‌گ‌ر‌ز‌ب

I was lucky to grow up in a family that sounded like a small orchestra.

د‌ی‌س‌ر‌ل‌م‌ر‌ظ‌ن‌ه‌ب‌ک‌چ‌و‌ک‌ر‌ت‌س‌ک‌را‌ک‌ی‌ل‌ث‌م‌ه‌ک‌م‌د‌ش‌گ‌ر‌ز‌ب‌ی‌ا‌ه‌دا‌و‌ن‌ا‌خ‌ر‌د‌ه‌ک‌م‌د‌و‌ب‌س‌ن‌ا‌ش‌ا‌ش‌و‌خ‌ن‌م

Every person in my family spoke in a different rhythm, a different melody, a different music.

د‌ر‌ک‌ل‌م‌ت‌ب‌ح‌ص‌ی‌ت‌و‌ا‌ف‌ت‌م‌ی‌د‌ول‌م‌و‌م‌ت‌ی‌ر‌ا‌ب‌م‌ا‌ه‌دا‌و‌ن‌ا‌خ‌ر‌د‌د‌ر‌ف‌ر‌ه

My grandfather Arthur was from Liverpool.

د‌و‌ب‌ل‌و‌پ‌ر‌وی‌ل‌ز‌ا‌ر‌و‌ت‌ر‌آ‌م‌گ‌ر‌ز‌ب‌ر‌د‌پ

His voice was deep, rough, and full of life — like an old jazz record spinning on a Sunday morning.

هبنش کی زور حبص کی رد هک می دیق زاج ح ف ص کی لثم دوب ی گدن ز زارپ و نشخ، قی می ع شی ا د ص
ت سا ش خرچ ل ا ح رد

He spoke fast, laughed loud, and every sentence seemed to bounce up and down with the famous Scouse accent.

زوک سا فور عم هج هل اب هک دی سر لیم رظن هب ی اهل م ج ره و دی دن خلی م دن لب، در کلی م تب حبص عی رس وا
دی رپلی م نی ی اب و ال اب

When he said, “Alright, lad?” it sounded like a song.

دی سر لیم رظن هب گنه آ کی لثم «؟رس پ، بخ»، تف گلی م ی تق و

My grandmother Rose was Scottish, born near the Highlands, and her words rolled like waves breaking on stones.

یور رب هک دن دوب ی ج او ما لثم ش تامل ک و هدم آ ایند هب دن لی اه کی دزن، دوب ی دن لت اک سا زرم گرزب رد ام
دن ت س ک ش لی م اه گن س

She used to tell me stories of the north — castles, ghosts, and endless rain.

ن ای اپلی ب نار اب و ح اورا، اه علق تف گلی م می ارب لام ش زای ی اهل انات س اد وا

When she laughed, her r’s danced in the air.

دن دی ص ق ر لیم او ه رد شی اه «ر»، دی دن خلی م ی تق و

Sometimes I didn’t understand every word, but I always understood the feeling.

مدی مه فلی م ار س اس ح ا ه شی مه ام، مدی مه فلی م ن ار همل ک ره ی اه گ

That was my first lesson about languages: you don’t have to understand every word to understand every heart.

ی مه فب اری ب ل ق ره ات یرادن همل ک ره ندی مه ف هب ی زاین وت: دوب اهل نابز هرابرد نم سرد نی لوا نی ا

Then there was Uncle George, my father’s brother.

مرد پ ردارب، دوب ج روج یی اد س پس

He had lived in Ireland for years, and when he came to visit, it felt like a festival.

دوب هراون ش ج کی لثم، دم آلی م ام ندید هب ی تق و و دوب هدرک ی گدن ز دن لری ا رد اهل اس وا

His accent was musical — light, rising and falling like a violin.

ن لوی و کی لثم نی ی اب و ال اب، کب س دوب یی اقی سوم شاه ج هل

He called everyone “my friend” and had a thousand stories that always ended in laughter.

دشلی مامت هدنخ اب هشی مه هک تشاد ن اتساد ن ارازه و «نم تسود» تفگلی م هم هب وا

He could imitate anyone — the postman, the baker, even the Queen.

هکلم ی تح ،اونان ،یچتسپ دنک دیلقت اریسک ره تسناوتلی م وا

Every Christmas, when we all sat together in my grandparents' living room, it was like sitting inside a symphony.

نتسشن لثم ،می دوب هتسشن مگرزبردام و گرزبردپ نمیشن قات ا رد ام همه ی تقو ،سمسیرک ره دوب ینوفمس کی نورد

One voice high, another low, one quick, another slow.

دنک یرگی د ،عی رسی کی ،نی یاپ یرگی د ،دنلب ادص کی

I used to close my eyes and just listen.

مداللی م شوگ طقف و متسبلی م ار منامشچ آلوم عم ن م

It was better than television.

دوب نویزیولت زا رتهب نی ا

It was language as music.

دوب یقی سوم ناو ناعاب نابز نی ا

And even though I was a child — quiet, shy, still fighting with my stutter — I loved those sounds.

ار اهادص ن آن م تنکل اب هزاربم لاح رد زونه ،یتل اجخ ،تکاس مدوب کدوک کی نم رگا ی تح و متشاد تسود

They were proof that there were many ways to speak, and all of them were beautiful.

دن تسه ابیز اهلن آ هم و دراد دوجو تبحص یارب ی دایزی اهاهار هک دن دوب ی اهلن اشن اهلنی ا

In our family, no one corrected your accent.

دراکلی من حیحصت ارا تاهجهل سکاچی ه ،نام اهداوان اخ رد

No one said, “That’s wrong.”

«تسا هابتشا نی ا» ،تفگلی من سکاچی ه

Everyone just spoke, and the room filled with melody.

دشلی م ی دولم زا رپ قات ا و دن درکلی م تبحص طقف هم

Looking back, I think that's when I started to fall in love with language — not the grammar, not the rules, but the voices.

هن مدرک نابز هب ندش قشاع هب عورش هک دوب نامز نآ من کلیم رکف و من کلیم هاگن هت شذگ هب اهادص هکل ب، نیناوق هن، رم ارگ.

I began to notice that the same word could sound completely different depending on who said it.

رظن هب توافقتم آلماک، دیوگلیم ار نآ یسک هچ هکنیا هب هتسب دن اوتلیم هملک نامه هک مدش هجوت م دسرب.

“Tea,” for example.

ل اثم ناو نع هب، «ی اچ»

My grandmother said “tay.”

«یت» تفگلیم مگرزب ردام

My uncle said “tee.”

«یت» تفگلیم مالی اد

My mother, softly, said “tea, love?” like a small kindness in a cup.

ناچنف کی رد کچوک ی نابره کی لثم «؟مزی زع، ی اچ» تفگلیم، ی مارآ هب، مردام

That's when I realized something magical: language wasn't fixed — it was alive.

تسرا هدنز تسین تبات نابز: دراد دوجو وی و داج یزیچ مدش هجوت م هک دوب نامز نآ رد

It could sing, dance, and change shape depending on who you were.

دهد ری غت ی تسه ی هکنیا هب هتسب ار شلکش و دی صقرب، دن اوخب زاوا دن اوتلیم

Maybe that's why, even though I struggled to speak fluently, I was never afraid of sound.

ادص زا زگره، متشاد لکش م ناو روطه ب ندرک تب حص رد رگای تح هک تسرا لیلد نیمه هب دی اش مدیسرتن

I was surrounded by people who treated speech not as a competition, but as a kind of art.

دن دیلم رنه عون کی ناو نع هب هکل ب، تباقر کی ناو نع هب هن ار تب حص هک مدوب ی دارفا نایم رد نم

My grandfather used to say, “Don't worry about how it sounds, lad — just make sure it's true.”

هک وش نئمطم طقف رسپ، دسرلیم رظن هب روطچ هک شابن نارگن، تفگلیم هشی مه مگرزب ردپ «دراد تقی قح»

I didn't understand it then, but I do now.

مهمه‌فایم الاح اما، مدی‌م‌فایم نامز ن آ

He meant: it's better to speak with heart than to speak perfectly.

ینک تب‌حصص ل‌ماک روطه‌ب هکن‌یا ات‌ینک تب‌حصص بل‌ق اب‌ت‌س‌ا رت‌ه‌ب: د‌وب‌ن‌یا ش‌ر‌وظ‌ن‌م‌وا

That sentence, I think, became one of the invisible rules of my life.

دش‌م‌الی‌گ‌دن‌ز‌ی‌ئ‌رم‌ان‌ن‌ی‌ن‌ا‌وق‌ز‌ا‌ی‌کی‌ه‌ل‌م‌ج‌ن‌آ‌م‌ن‌ک‌لی‌م‌ر‌ک‌ف

Even now, when I teach English, I still tell my students the same thing: "Don't aim to sound perfect — aim to sound real."

ه‌ت‌ش‌اد‌ن‌ف‌ده: «م‌ی‌و‌گ‌لی‌م‌ار‌ن‌ام‌ه‌م‌ن‌از‌وم‌آ‌ش‌ن‌اد‌ه‌ب‌ز‌ون‌ه‌،‌م‌ن‌ک‌لی‌م‌س‌ی‌ر‌د‌ت‌س‌ی‌ل‌گ‌ن‌ا‌ی‌ت‌ق‌و‌،‌ا‌ل‌ا‌ح‌ی‌ت‌ح‌«‌ی‌س‌ر‌ب‌ر‌ظ‌ن‌ه‌ب‌ع‌ق‌ا‌و‌ه‌ک‌ش‌اب‌ه‌ت‌ش‌اد‌ف‌ده‌ی‌س‌ر‌ب‌ر‌ظ‌ن‌ه‌ب‌ل‌ما‌ک‌ه‌ک‌ش‌اب

The Piano and the Stutter

ت‌ن‌ک‌ل‌و‌ن‌ای‌پ

One afternoon, when I was five years old, everything changed.

د‌ر‌ک‌ری‌ی‌غ‌ت‌ز‌ی‌چ‌ه‌م‌ه‌،‌م‌د‌وب‌ه‌ل‌اس‌ج‌ن‌پ‌ی‌ت‌ق‌و‌،‌ر‌ه‌ظ‌ز‌اد‌ع‌ب‌کی

It happened quietly, like most important things in life do.

ی‌گ‌دن‌ز‌رد‌م‌هم‌ی‌اه‌زی‌چ‌ر‌ت‌ش‌ی‌ب‌ل‌ث‌م‌،‌د‌ات‌ف‌ا‌ق‌ا‌ف‌ت‌ا‌ی‌م‌ار‌آ‌ه‌ب‌ن‌یا

My aunt Nora arrived at our house with a big surprise.

د‌م‌آ‌ام‌ه‌ن‌ا‌خ‌ه‌ب‌گ‌ر‌ز‌ب‌ز‌ی‌ار‌پ‌ر‌وس‌کی‌اب‌ار‌ون‌م‌اه‌م‌ع

She was wearing her red scarf — the one that always smelled of lavender — and behind her, two men carried something covered with an old blanket.

د‌رم‌ود‌،‌ش‌ر‌س‌ت‌ش‌ر‌پ‌و‌د‌ال‌لی‌م‌س‌و‌د‌وخ‌و‌ط‌س‌ا‌ی‌وب‌ه‌ش‌ی‌م‌ه‌ه‌ک‌ن‌ام‌ه‌ت‌ش‌اد‌ن‌ت‌ه‌ب‌ار‌ش‌ز‌م‌ر‌ق‌ل‌اش‌وا
د‌ن‌د‌ر‌ک‌لی‌م‌ل‌م‌ح‌،‌د‌وب‌ه‌د‌ش‌ه‌د‌ن‌اش‌و‌پ‌ی‌م‌ی‌د‌ق‌و‌ت‌پ‌کی‌اب‌ه‌ک‌ار‌ی‌زی‌چ

When they placed it in the living room and pulled the blanket away, I saw a piano.

م‌د‌ی‌د‌و‌ن‌ای‌پ‌کی‌ن‌م‌،‌د‌ن‌د‌ز‌ر‌ان‌ک‌ار‌و‌ت‌پ‌و‌د‌ن‌ت‌ش‌از‌گ‌ن‌م‌ی‌ش‌ن‌ق‌ا‌ت‌ا‌ر‌د‌ار‌ن‌آ‌ی‌ت‌ق‌و

A real piano.

ی‌ع‌ق‌ا‌و‌ی‌ون‌ای‌پ‌کی

It was old and scratched, with two keys missing, but to me it looked like a treasure chest.

د‌ی‌س‌ر‌لی‌م‌ر‌ظ‌ن‌ه‌ب‌ج‌ن‌گ‌ق‌و‌د‌ن‌ص‌کی‌ل‌ث‌م‌ن‌م‌ی‌ار‌ب‌اما‌،‌ه‌د‌ش‌ام‌گ‌د‌ی‌ل‌ک‌و‌د‌اب‌،‌د‌وب‌ر‌اد‌ط‌خ‌و‌ی‌م‌ی‌د‌ق‌ن‌یا

Aunt Nora smiled and said, "It's missing a few teeth, but it still sings."

«دن اوخ لیم مه زونه اما، تساما مک شنادن دنچ»، تفگ و دز دنخ بل ارون همع

I remember touching the keys with my small hands.

مدز تسد اهدیلک هب ماکچوک ناتسد اب هک مراد دای هب

They felt cold, smooth, and mysterious.

دن دوب زومرم و فاص، درس اهان آ

Then I pressed one.

مداد راشف اری کی سپس

Middle C.

هنایم تسود

A single note filled the room — soft, clear, and perfect.

لماک و حضاو، مرن درک رب ارقاتا دحاو تن کی

It vibrated in the air, and for a moment, it felt like the whole house was listening.

تسما نداد شوگ لاح رد هناخ لک هک مدرک ساسحا، هظحل کی یارب و دی ززل اوه رد نی

That sound didn't hesitate.

درکن دی درت ادص ن آ

It didn't break or stutter.

تشان دن تنکل ای دشن هتسکش

It just was.

دوب طقف

Pure.

صلاخ

Simple.

هداس

Free.

دازآ

And I remember thinking, "If only I could speak the way the piano speaks."

«منک تبحص ونای پ لثم متسن اوتلی م شاک یا»، مدرک رکف هک مراد دای هب و

From that day, the piano became my secret friend.

دش نم یفخم تسود ونای پ، زور نآ زا

When I couldn't say the words, I played.

متخاون، میوگب ارتاملک متسن اوتلی من یتقو

When I felt embarrassed, I played.

متخاون، مدرکلیم تل اچخ ساسح ایتقو

When the words got stuck in my throat, I let my fingers say what my mouth couldn't.

من اهد هک ار هچ نآ دنیوگب من اتشگنا مدلیم هزاجا، دن درکلیم ریگ میولگ رد تاملک یتقو
دیوگب تسن اوتلی من

I didn't know it then, but music was teaching me rhythm — the same rhythm I would one day use to speak fluently.

ندرک تبحص یارب یزور هک یمتیر نامه دلیم دای ارتیر نم هب یقی سوم اما، متسن ادلی من نامز نآ
مدرکلیم هدافتسا ناور

Every key became a word.

دش هم لک کی دیلک ره

Every melody, a sentence.

هلچ کی، یدولم ره

Sometimes I played the same note again and again, until it felt like breathing.

تس ان دیشک سفن لثم مدرکلیم ساسح هکنیا ات، متخاون لی م اهراب و اهراب ارتن نامه یهاگ

My mother used to peek into the room and smile quietly.

دزلیم دنخبل یمارآ هب و دیشکلیم کرس قاتا هب یمارآ هب الومعم مردام

She never asked me to stop.

موش فقوتم هک تساوخن نم زا زگره وا

She said later that she loved the sound because it reminded her that I was trying.

متسه شالت لاح رد نم هک درکلیم یروادای وا هب نوچ تشاد تسود ارتن آیداص هک تفگ ادعب وا

And she was right — I was trying to make the world listen to me in the only language I had.

منک شوگ متشاد هک ینابزاهنت هب ار ایند ات مدوب شالت لاح رد نم تفگیل متسرد وا و

My father noticed, too.

دش هجوت م مه مردپ

On weekends, he started bringing home old vinyl records.

درک هناخ هب یمیدق لینوی و اهاحفص ندر و آ هب عورش وا ، اهاهتفه رخ آ رد

The Beatles.

زلتیب

Nat King Cole.

لوک گنیک تان

Simon & Garfunkel.

لکن افراگ و نومیاس

He'd put one on the record player, sit down with his cup of tea, close his eyes, and say,
"Listen carefully, Martin.

و تسبایم ار شنامشچ ، تسشنایم شالی اچ ن اچ ن ف اب ، دالمی رارق شخپ هاگتسد یور اریکی وا
نیترام ، نک شوگ تقد هب ، تفگیل

This is what words want to sound like."

«دنسرب رظن هب دنه اوخلم تاملک هک تسایزیچ نامه نی

I didn't understand what he meant, but I listened anyway.

مدالمی شوگ لاح ره هب اما ، دیوگیل م هچ وا هک مدیمه فلی من م

I listened to the rhythm, the pauses, the emotion behind the voices.

مدالمی شوگ اهادص تشپ ساسحا و ، اهاهفقو ، متیری هب

Sometimes I repeated the words in a whisper — slow, careful, almost singing.

مدن اوخلم زاوآ بیریقت ، طاتحم ، مارآ مدرکلیم رارکت یمارآ هب ار تاملک یهاگ

And when I whispered them to the rhythm of the song, the stutter disappeared.

دشلیم دیدپان تنکل ، مدرکلیم اوچن گنه آ متیری هب ار اهان آیتقو و

No breaks.

.....

ی.ف قوت چی ه

No fear.

.....

ی.سرت چی ه

Just sound and meaning moving together.

.....

دن درکلی م تکرچ مه اب هک ی ن عم و ادص طقف

That was the moment I realized that speech and music are not so different.

.....

دن تسی ن توافتم نادن چی ی قی سوم و راتفگ هک مدش هجوت م هک دوب ی اهظحل نی ا

They both need breath.

.....

دن راد زاین سرفن هب ود ره

They both need feeling.

.....

دن راد زاین ساسح هب ود ره

They both need rhythm.

.....

دن راد زاین متیری هب ود ره

And I began to wonder if maybe — just maybe — music could teach me how to talk.

.....

هن وگچ هک دهدب دای ن م هب دن اوتلی م ی قی سوم دیش طقف دیش هک مدرک ندرک رکف هب عورش و
منک تب حص

So every evening, after dinner, while the adults talked in the kitchen, I sat at the piano.

.....

ون ای پ رد ن م، دن درکلی م تب حص هن اخ زپش آ رد اهرت اگ رزب هک ی لاح رد، ماش زا دع ب، بش ره نی ارب انب
مت سشن

The lights were low, and I played until my fingers hurt a little.

.....

م تخا و نلی م، دری گب دردی م کنات شگنا هک ی نامز ات ن م و دن دوب رون م ک اه اغ ارچ

Sometimes, I invented melodies that sounded like questions.

.....

دن دی سرلی م رظن هب تال اوس لثم هک مدرکلی م عارتخا یی اهلی دول م ی ه اگ

Other times, like answers.

.....

اهخ ساپ لثم، ی ه اگ

It didn't matter if they were good or bad.

دب ای دن تسه بوخ ای آهک تشادن یتیمها

What mattered was that I was finally expressing myself — fluently, even if it wasn't with words.

دوبن تاملک اب رگا یتح، ناور روطه اب مدرکلیم زاربا ار مدوخ هرخال اب نم هک دوب نی ا دوب مهم هچنآ

Music became my first real teacher.

دش نم یعیق او ملعم نیلوا یقی سوم

It taught me that communication isn't only about what you say — it's about how you feel when you say it.

هک تسای ساسح ا هرابرد هکلب تسین ییوگلیم هچنآ هرابرد طقف طابترا هک داد دای نم هب نی ا یراد، ییوگلیم ار نی ا یتقو

It taught me patience, rhythm, and courage.

داد دای تعاجش و متیر، ربص نم هب نی ا

And above all, it gave me something I had never felt before: confidence.

سفن هب دامتع ا: مدوب مدرکن ساسح انآ زال بق زگره هک داد نم هب یزیچ، همه زارتال اب و

Because when I played, no one laughed.

دی دن خلی من سکاچی ه، متخاون یتقو نوچ

No one corrected me.

درکلی من حیحصت ارم سکاچی ه

No one waited for me to finish a sentence.

منک مات ار هل مج کی نم هک دن املی من رظت نم سکاچی ه

The piano didn't care if I hesitated.

منک دیدرت نم هک داللی من یتیمها ونای پ

It just listened.

داللیم شوگ طقف

And for a boy who couldn't always find his voice, that was everything

دوب زیچ همه نی ا، دنک ادی پ ار شی ادص تسن او تلی من هشی مه هک یرسپ یارب و

The Day of the Poem

رعش زور

School, for me, was never easy.

دوبن ناس آ زگره ،نم یارب ،هسردم

I liked learning — I really did — but words scared me.

دندن اسرتلی م ارم تاملک اما متشاد تسوداعقاو متشاد تسوداری ریگدای نم

Every day began with the same silent prayer: “Please don’t make me read aloud today.”

«مناوخب دنلب دی را دنگن زورما افطل»: دشلیم زاغآ توکس اعد نامه اب زور ره

Because reading aloud meant stuttering aloud.

دوب دنلب تنکلی انعم هب دنلب نادن اوخ نوچ

It meant hearing my voice break in front of everyone.

تسکشلیم همه ربارب رد هک دوب نم یادص ندینش یانعم هب نی

It meant seeing the teacher’s kind smile turn into quiet pity.

دشلیم لی دبت توکس هب هک ملعم نابره دم دنخبل ندیدی انعم هب نی

And it meant hearing the giggles that children can’t always hide.

دندنک ناهنپ دنن او تلی من هشی مه اهچب هک دوب یی اهه دنخ ندینش یانعم هب نی و

One morning, when I was seven, our teacher, Mrs.

ی ناوخرعش مسارم کی تسا رارق هک تفگ ،زنی لاک مناخ ،نامم لعم ،مدوب هلاس تفه یتقو ،حبص کی می شاب هت شاد

Collins, said we were going to have a poetry recital.

Each of us would stand in front of the class and read a short poem.

دن اوخب هاتوک رعش کی و دتسی اب سالک یولج رد دی اب ام زا کی ره

The word recital sounded beautiful — but also terrifying.

کانسرت نی نچمه اما دی سرلیم ابی ز رظن هب مسارم هم لک

It meant standing up.

دوب ن داتسی یانعم هب نی

It meant speaking.

دوب ندرک تبحص یانعم هب نی ا

It meant no piano to hide behind.

دوب ندش ناهنپ یارب وناپ ندوبن یانعم هب نی ا

I remember holding my paper so tightly that it started to shake in my hands.

درک ندی ززل هب عورش مناتسد رد هک متشاد هگن مکحم ردقن آ ار مذغاک هک مراد دای هب

The poem was short — just four lines.

طخ راهچ طقف دوب هاتوک رعش

It began:

دش زاغآ نی ا

“There once was a boy who dreamed of the sea.”

«دیلمی ایور ایورد هب هک دوب یرسپ یزور»

I had practiced it at home.

مدوب هدرک نیرمت هناخ رد ار نآ م

I knew it by heart.

متسنالمی ظفح زا ار نآ م

But when Mrs.

هب هک دزلم دنلب ردقن آ مبلق «أفطل، سکورب نیترام» دز ادص ار ممان زنیلاک مناخ یتقو اما
موشب ارشی ادص متسن اوتلمی یتخس

Collins called my name — “Martin Brooks, please” — my heart started beating so loudly I could hardly hear her voice.

My legs felt heavy, like they were made of stone.

دناهدش هتخاس گنس زا هکنیا لثم، دندی سرلم رظن هب نیگنس میاهاپ

The classroom suddenly seemed too bright, too quiet.

دیسرلم رظن هب تکاس یلیخ و نشوریلیخ هراباکی هب سالک

I walked slowly to the front, my shoes squeaking on the floor.

دندرکلم ریجریج نیمزیور میاهش فک، متفر ولج هب میارآ هب

All eyes were on me.

.....

دوب نم هب اهلش چ مامت

I opened my mouth.

.....

مدرک زاب ار مناهد

Nothing came out.

.....

دماین نوریب یزی چی ه

The silence grew.

.....

دش رتشی ب توکس

Then, finally, I tried to speak.

.....

منک تبحص مدرک ی عس، هرخال اب، سپس

“Th-th-there w-w-w-was a b-b-b-boy...”

.....

«...رسپپ کی دوبببب ردتثثث»

The words tumbled out like broken glass.

.....

دندم آی م نوریب هتسکش ی اهاشیش لثم تاملک

Some of the children giggled.

.....

دن دی دنخ اهاچب زا ی خرب

One whispered to another.

.....

درک اوچن یرگی د هب ی کی

I wanted to disappear.

.....

موش دی دپان متساوخلی م

My face was burning, and my throat felt like it was closing.

.....

تسا ندش هتسب لاج رد هک درکلی م ساسحا میولگ و تخوسلی م متروص

But then — something unexpected happened.

.....

داتفا قافتا هرظتن مریغ یزی چی سپس اما

From the second row, my best friend, Danny, began to whisper.

.....

درک اوچن هب عورش، یند، متسود نیرتهب، مود فی درزا

Quietly.

.....

ی.م آرا هب

Softly.

.....

ی.م رن هب

He whispered the lines with me, one word behind, like an echo.

.....

ک.ا وژپ کی لثم ،رتابقع هملک کی ،درکلیم اوچن نم اب ار طوطخ وا

“There once was a boy who dreamed of the sea...”

.....

«...دیلم ی ایور ایرد هب هک دوب یرسپ ی زور»

His voice was calm.

.....

دوب م آرا شی ادص

Steady.

.....

ت.ب.ا.ث

Kind.

.....

ن.ا.ب.ر.ه.م

And for some reason, hearing his whisper made me breathe differently.

.....

دوش و توافتم م اسفن هک دش ثعاب وا اوچن ندینش ،یلیلد هب و

My lungs slowed down.

.....

د.ن.د.ش رت.م آرا می اهلیر

My rhythm changed.

.....

د.ر.ک ری.غ.ت م.م.ت.ی.ر

I followed his voice like a melody, and the stutter began to fade.

.....

د.ر.ک ن.د.ش و.ح.م هب عورش تن.ک.ل و مدرک ل.ا.ب.ن.د ی.د.ول.م کی ل.ث.م ا.ر.ش.ی.ا.د.ص نم

I took a deep breath and tried again.

.....

م.د.ر.ک ی.ع.س ه.ر.ا.ب.و.د و م.د.ی.ش.ک ق.ی.م.ع س.ف.ن کی

“There once was a boy who dreamed of the sea.”

.....

«...دیلم ی ایور ایرد هب هک دوب یرسپ ی زور»

This time, it came out whole.

.....

دم آنوری بلماک روطه ب، راب نی ا

No breaks.

.....

ی ف ق و ت چ ی ه

No fear.

.....

ی س ر ت چ ی ه

Just words — simple, clean, alive.

.....

ه د ن ز، ز ی م ت، ه د ا س ت ا م ل ک ط ق ف

I couldn't believe it.

.....

م ن ک ر و ا ب م ت س ن ا و ت ل ی م ن

When I finished, Mrs.

.....

د ز د ن خ ب ل ز ن ی ل ا ک م ن ا خ، م د ر ک م ا م ت ی ت ق و

Collins smiled.

.....

Not a teacher's smile — a real, proud, human smile.

.....

ی ن ا س ن ا، ز ی م ا ر ا خ ت ف ا، ی ع ق ا و د ن خ ب ل م ل م د ن خ ب ل ه ن

The class clapped, softly at first, then louder.

.....

ر ت د ن ل ب س پ س، ی م ا ر آ ه ب ل و ا، د ز ت س د ی م ا ر آ ه ب س ا ل ک

Even the children who had laughed before were now smiling too.

.....

د ن د ز ل ی م د ن خ ب ل ا ل ا ح، د ن د و ب ه د ی د ن خ ل ب ق ه ک ی ی ا ه ل چ ب ی ت ح

Danny grinned and gave me a small thumbs up.

.....

د ا د ن ا ش ن م ه ب ک چ و ک ت س ش ت ش گ ن ا ک ی و د ز د ن خ ب ل ی ن د

That moment — that tiny act of friendship — changed everything for me.

.....

د ا د ر ی ی غ ت ن م ی ا ر ب ا ر ز ی چ ه م ه ی ت س و د ک چ و ک ل م ع ن آ ه ظ ح ل ن آ

It taught me something I've never forgotten: communication isn't about being perfect.

.....

ت س ی ن د و ب ل م ا ک ه ر ا ب ر د ط ق ف ط ا ب ت ر ا: م ا ه د ر ک ن ش و م ا ر ف ز گ ر ه ه ک د ا د د ا ی ی ز ی چ ن م ه ب نی ا

It's about being understood.

.....

تسا ندی مهف هرابرد نی ا

Danny didn't correct me.

.....

درکن حیحصت ارم یند

He didn't rescue me.

.....

دادن تاجن ارم وا

He joined me.

.....

تسویپ نم هب وا

He made my fear smaller by sharing it.

.....

درک رتاکچوک نآ ن تشاذگ کارتشا هب اب ارمسرت وا

That was the first time I realized that language is not just something you say — it's something you share.

.....

هب هک تسایزیچ هکلب ییوگب هک تسین یزیچ طقف نابز مدش هجوت م هک دوب راب نیلوا نی ا
یراذگلی م کارتشا

After class, Mrs.

.....

درک فقوتم بردرد ارم زنی لاک مناخ، سالک زا دعب

Collins stopped me by the door.

.....

She said, "Martin, you have a beautiful voice.

.....

یرادی ابی زی ادص وت، نی ترام، تفگ وا

You just need to trust it."

.....

«ینی ک دامتعا نآ هب دی اب طقف

I remember those words more clearly than the poem itself.

.....

م.راد دای هب رعش دوخ زا رتشیب ار هل مچ نی ا

A beautiful voice.

.....

ابی زی ادص کی

I had never thought of my voice as beautiful before.

.....

م.دوب هدرکن رکف ابی ز ناونع هب مدوخ ی ادص هب زگره

That sentence stayed in my mind for years — maybe forever.

.....

هشیمه یارب دیش دنام من هذ رد اهل اس هل مچ نی ا

Because it wasn't about how I sounded.

.....

دوبن نم ی ادص ی گنوگچ هرابرد نی ا نوچ

It was about how I felt when I finally let the words go.

.....

م.تشاد، مدرک اهر ار تاملک هرخال اب ی تقو و هک دوب ی ساسحا هرابرد نی ا

That night, I couldn't sleep.

.....

م.باوخب متسن اوتن، بش ن آ

I kept thinking about the poem.

.....

م.درکلم رکف رعش هب مادم

About Danny's whisper.

.....

ی.ند اوچن هب

About the strange, magical way words had finally decided to leave my mouth.

.....

دنی ای ب نوری ب من اهد زا دن تفرگ میمصت هرخال اب تاملک هک یی و داج و بیج ع هار هب

I realized that maybe — just maybe — my voice wasn't broken after all.

.....

دوبن هتسکش عقاو رد نم ی ادص دیش طقف دیش هک مدش هجوت م

It was just waiting for the right rhythm, the right breath, the right moment.

.....

دوب تسرد هظحل، تسرد سفن، تسرد متیری یارب راظتنا ل اح رد طقف

And maybe that's true for all of us.

.....

دشاب تسرد ام همه یارب نی ا دیش و

Sometimes, we just need someone to believe in our voice before we can believe in it ourselves.

.....

رواب ن آ هب نامدوخ هک نی ا زال بق دشاب هتشاد رواب ام ی ادص هب هک میراد زاین یسک هب طقف ی هاگ
میشاب هتشاد

The next day, I did something new.

.....

مداد ماچنا ی دیج راک، دعب زور

I stood in front of the mirror and read the poem again.

مدن اوخ ار رعش هرابود و مداتسیا هنی آیولج رد.

Alone this time.

اهنت راب نی ا.

And as I said the words, I imagined Danny's voice beside mine — calm, gentle, supportive.

هدن نکاتیا مح، میالم، مارآ مدرکلیم روصت مدوخ رانک رد اریندی ادص، متفگیلم ارتاملکی تقوو و

I didn't stutter.

متشادن تنکل نم

Not even once.

مه راب کی ی تح

It felt like magic.

دوب وداج لثم نی ا

But it wasn't magic.

دوبن وداج نی ا اما

It was rhythm.

دوب متیری نی ا

It was connection.

دوب طابترانی ا

It was the discovery that speaking isn't only about the tongue or the mouth — it's about the heart.

تسا بلق هرابرد هکل ب تسی ن اهد ای نابز هرابرد طقف ندرک تبحص هک دوب فشک نی ا

That day, something small but powerful changed inside me.

درک ریغت منورد رد دنمتردق اما کچوک یزیچ، زور ن آ

For the first time, I didn't see myself as "the boy who stutters."

مدیلیمن «دراد تنکل هک یرسپ» ناو نع هب ار مدوخ، راب نیلوا ی ارب

I saw myself as "the boy who speaks — slowly, carefully, but truthfully."

مدیلیم «تقادص اب اما، طایتحا اب، ی مارآ هب دنکلیم تبحص هک یرسپ» ناو نع هب ار مدوخ

And that, in a way, was the beginning of everything that came later — my love for music, for words, for teaching, and for helping others find their own rhythm.

و سیردت هب ، تاملک هب ، یقی سوم هب نم قشع دم آدعب هک دوب یی اهزیچ همه زاغآ ، یعون هب ، نی و
ن. اش دوخ متی رنتفای یارب نارگی د هب کمک هب

Because that's what Danny gave me.

داد نم هب یند هک دوب یزیچ نی ا نوچ

Not just confidence — but rhythm.

متی ره کل ب س فن هب دامت عا طقف

A way to move through fear.

سرت زا روبع یارب یهار

A way to speak through silence

توکس قی رط زا ندرک تب حص یارب یهار

Summers at the Seaside

ایرد رانک رد اهانات سبات

After that year, something changed in me.

درک ری غت نم رد یزیچ ، لاس نآ زا دعب

I started to notice the sounds of the world around me — not just words, but everything.

زیچ همه هکل ب ، تاملک طقف هن مدرک مفارطا یی اند ی ا هادص هب هجوت هب عورش

The waves.

جاوم

The wind.

داب

The laughter of people walking home from the beach.

لحاس زا نتشگرب لاح رد مدرم هدنخ

My childhood summers were made of those sounds.

دوب هدش هتخاس اهادص نی ا زا نم یکدوک ی اهانات سبات

Warm days that seemed to last forever.

درداد همدادا هشی مه یارب دی سرلم رظن هب هک ی مرگ ی اهزور.

The sky so bright that it almost hurt your eyes.

دزلم ارتن امشچ اب یرقت هک نشور ردقن آن امسآ

The taste of salt on your lips after running too close to the sea.

ایرد هب کی دزن یلیخ ندیود زا دعب تی اهلبل یور رب کم ن معط

The sticky feeling of ice cream melting faster than you could eat it.

دشلم بوذ یروخ ب ی تسن او تلم هچن آن زا رتاع یرس هک ن ت سب کان بسچ س اسح ا

Those were the days that built the rhythm of my life.

دن تخاس ار مای گدنز م تیر هک دن دوب یی اهزور اهلن آ

Every summer, my grandparents came to stay with us for two weeks.

دندم آلم ام اب هتفه ود تدم هب مگرزبرد ام و گرزبرد پ، ن ات سبات ره

They always brought stories — and too many suitcases.

دندرو آلم ی دایزی اهلن ادچ و اهلن ات ساد هشی مه اهلن آ

My grandfather Arthur carried his fishing rods and an old tin box full of shiny hooks.

درکلم لمح ار ناشخرد ی اهلن الق زا رپ ی می دق علق هب عج کی و یری گی هام ی اهلن بوچ روترا مگرزبرد پ

He said, “You can learn a lot from the sea, lad — if you know how to listen.”

«ینک شوگ هنوگچ ین ادب رگا رس پ، یری گب دای اهزیچ یلیخ ایرد زا ین او تلم»، تف گلم وا

I didn't understand him at first.

مدی مه فلی من ادتبا رد

To me, the sea was just noise — loud and wild.

یشحو و دن لب دوب ادص و رس طقف ایرد، ن م یارب

But one morning, while we sat quietly on the pier, I started to hear it differently.

توافت م روطاهب آن ندینش هب عورش، می دوب هتسشن هل کسای و رشم ارآ رد هک یلاح رد، حبص کی ام مدرک

There were patterns in the sound — long waves, short waves, moments of silence.

توکس تاظحل، هاتوک چاوما، ینالوط چاوما، تشاد دوجو یی اهوگلا ادص رد

It was like breathing.

دوب ندیشک سفن لثم نی ا

And I realized: everything in life has its own rhythm.

دراد ار دوخ صاخ متیری گدن زرد زیچ همه: مدش هجوت م و

Even the ocean pauses between words.

دن کلیم تکم تاملک نیب سون ایقا ی تح

My grandmother Rose was the opposite of quiet.

دوب تکاس سک عرب زر مگر زبرد ام

She talked from sunrise to sunset.

در کلیم تب حص بورغ ات بات فآ عولط زا وا

While my grandfather fished, she set up picnics on the cliffs.

در کلیم اپرب اها رخص رد یی اها کی نکی پ وا ، در کلیم یری گی هام مگر زبرد پ هک ی لاح رد

She always packed too much food — sandwiches, apples, cakes — and somehow everything tasted better in the wind.

رت هب داب رد زیچ همه ی قی رط هب و اها کی ، اها بیس ، اها چی و دن اس درو آیم انغ دح زا شیب هشی مه وا
دی سر لیم رظن هب

She told me stories of her childhood in Scotland: hills covered in fog, long winters, and ceilidh dances that lasted all night.

ی اهان اتسمز ، هم زا هدی شوپ ی اها پت : تف گلی م می ارب دن لت اکس ا رد ش ای کدوک زا یی اهان اتس ا د وا
ت شاد هم ادا بش مامت هک یلی کی ی اها صقرو ینال و ط

Her voice was like a movie in my head.

دوب مرس رد ملی فکی لثم شی ادص

When she spoke, I could see what she was saying.

من ی بب تف گلی م هک ار هچن آمت سن او تلی م ، در کلیم تب حص ی تقو

And sometimes, when the wind was strong, her words almost floated away before they reached me.

دن در کلیم زا ورپ ، دن سر رب نم هب هکنی ا زا لبق ابی رقت شت ام لک ، دوب یوق داب ی تقو ، ی هاگ و

That's when I learned to listen carefully — not just with my ears, but with my heart.

مبلق اب هکلب، می‌اهشوگ اب طقف هن منک شوگ تقد هب متفرگ دای هک دوب نامز نآ رد.

Aunt Nora came every summer too — the one who gave me the piano.

داد نم هب ار ونایپ هک یسک نامه دمآیم ناتسبات ره مه ارون همع

She always wore colorful scarves and sang while she cooked.

دن اوخلم زپواتخپ نیح رد و دیشوپایم یگنری‌اهالاش هشی‌مه وا

Even the most ordinary afternoon became music when she was around.

دشلم لی‌دبت یقی‌سوم هب، دوب فارطا رد وا یتقو مه اهره‌ظزادعب نیرتلی‌ومعم یتح

She taught me that art wasn't just something you made — it was something you lived.

ینک یگدنز هک تسایزی‌چ هکلب یزاسب هک تسین یزی‌چ طقف رنه هک داد دای نم هب وا

When she played guitar, everyone stopped talking.

دن‌درکلم فقوتم ار ندرک تب‌حص همع، تخ‌اونیم راتیگ وا یتقو

We just listened.

می‌دالم شوگ طقف ام

The sound carried over the cliffs and disappeared into the sea.

دشلم دیدپان ایرد هب و تفرلم اهره‌رخص یور رب ادص

I used to think the fish could hear her.

دن‌ون‌شرب ار وا دن‌اوتلم اهلی‌هام هک مدرکلم رکف‌ال‌ومعم نم

Maybe they could.

دن‌تسن‌اوتلم اهان‌آ‌دیش

Sometimes, in the late afternoons, my cousins and I built sandcastles so big they looked like real cities.

دن‌دوب‌گرزب‌ردقان‌هک می‌تخ‌اسلم ینش‌ی‌اه‌ع‌لق می‌اه‌وم‌عرس‌پ و نم، ماگن‌هری‌دی‌اه‌ره‌ظزادعب‌رد، ی‌هاگ
دن‌دی‌سرلم رظن‌هب‌یع‌قاوی‌اه‌ره‌ش‌ل‌ثم‌هک

We gave them names — “Martintown” or “Seagull City.”

«یی‌ای‌رد‌غرم‌ره‌ش» ای «نی‌ترام‌ره‌ش» می‌دالم یی‌اه‌لم‌ان‌اه‌ن‌آ‌هب‌ام

The waves always destroyed them by morning, but we never cared.

میدانلی من یتیمی مه زگره ام اما، دن درکلی م دوبان حبص ات ار اهن آهشی مه جاوم.

That was another lesson from the sea: nothing beautiful lasts forever, but that doesn't mean it isn't worth building.

نآ یانعم هب نی ا اما، دروآی من ماود هشی مه یارب ییابی زیچ چی ه: دوب ایردی اهل سرد زا رگی دیکی نی ا درادن نتخاس شزرا هک تسین

At night, when everyone else went inside, I liked to stay a little longer on the beach.

من امب ل حاس رد رتشیب ی مک متشاد تسود نم، دن تفرلی م ل خاد هب همه یتقو و، اهابش

The air was cooler then.

دوب رتاکنخ نامز نآ اوه

The world quieter.

دوب رتاتکاس ایند

I could hear the sea breathing in the dark — calm, endless, patient.

روبص، نایاپلی ب، مارآ مونشب یکی رات رد ار ایردی ادص متسن او تلی م

Sometimes I sang softly to it, songs I had made up, half-words and half-notes.

اهاتوناهمین و تامل کاهمین، مدوب هتخاس هک یی اهاگن هآ، مدن اوخلی م شیارب ی مارآ هب یهاگ

It was my secret language.

دوب نم یفخم نابز نی ا

No stutter, no fear, just sound and peace.

شم ارآ و ادص طقف، یسرت چی ه، یتنکل چی ه

Those nights made me dream of other coasts, other voices, other words waiting out there in the world.

راظتنان رد ایند نآ رد هک یرگی د تاملک، رگی دی اها دص، رگی دی ل حاوس هب هک دشلی م ثعاب اهابش نی ا منک رکف، دن دوب

My father would join me sometimes, sitting quietly beside me with his cup of tea.

دوب هتسشن شای اچ ناچنف اب مرانک رد، تسوی پلی م نم هب یهاگ مردپ

He didn't talk much — he never needed to.

تشانن راک نی ا هب یزاین زگره درکلی من تبحص دایز وا

He was one of those people whose silence felt full, not empty.

ی.لاخ هن ،دوب ساسح رپ شتوکس هک دوب یدارفا نآ زایکی وا

He would point to the horizon and say, “Somewhere out there, someone is watching this same sea, right now.”

«الاح نی مه ،تسا اشامت لاح رد ار ایرد نی مه یسک ،اجان آیی اج» ،تفگیلی م و درکلی م هراشا قفا هب وا

I remember thinking that was the most magical idea I had ever heard — that I was connected to someone I didn't even know, just by looking at the same ocean.

هب نم هکنی ماهدی نش لاح هب ات هک تسای اهیدی نیرتلی یوداج نی مدرکلی م رکف هک مراد دای هب .متسه لصتم سونایقا نامه هب ندرک هاگن اب طقف ،متخان شلی من یتح هک یسک

Maybe that's why, even today, when I teach languages, I feel that same connection.

ساسح ار طابترا نی ،منکلی م سیردت ار اهان ابزی تقو ،زورما یتح هک تسالی لید نی مه هب دیش .منکلی م

Every new word is like a wave — it travels, it reaches, it connects.

دوشلی م لصتم ،دسرلی م ،دنکلی م رفس تسا چوم کی لثم دیدج هم لک ره

Those seaside summers were my classroom long before I ever stepped into a real one.

مورب یعق او سالک کی هب زگره هکنی زالبق دن دوب نم سرد سالک ایرد رانک یاهانات سبات نی

They taught me everything a teacher couldn't.

تسن او تلی من ملعم کی هک دنداد دای اریزی چ ره نم هب اهان آ

Patience.

ر.بص

Curiosity.

ی.واکچنک

The art of listening.

نداد شوگ رنه

And the quiet truth that everything in life — from a sentence to a song to a friendship — moves in rhythm.

تکرح متی ررد ی تسود کی ات گنه آکی ات له مچ کی زای گدن زرد زیچ همه هک تکاس تقیق و .دنکلی م

If you listen carefully, you can hear it.

یون شرب ار نآ ی ن او تلی م، ی ن ک شو گ ت قد ه ب رگا

The sound of life itself — speaking to you.

دن کلیم تب حص وت اب هک ی گدنز دوخ ی ادص

A Boy with a Tape Recorder

توص طبض اب یرسپ

When I turned nine, my father gave me a birthday present that I still remember more clearly than any toy or game I ever had.

ای زاب ای ی زاب اب سا ره زا رتشی ب مه زونه هک داد دلوت هی ده کی نم هب مردپ، مدش هل اس هن ی تقو
م.راد دای هب متشاد هک

It wasn't wrapped in shiny paper.

دوب هدشن هدیچی پ قارب ذغاک رد نی ا

It wasn't new.

دوبن دیدج نی ا

In fact, it looked like something rescued from another century.

ت.سا هتفای تاجن یرگی د نرق زا هک تسایزی چی دیسرلوم رظن هب، عقاو رد

It was a tape recorder — big, brown, and heavy, with two plastic reels and a long black cable that looked a bit dangerous.

هایس لباک کی و ی کی تسالپ هرقرق ود اب، نی گنس و ی اهوهق، گرزب دوب توص طبض کی نی ا
دیسرلوم رظن هب کانرطخی مک هک دن لب

He placed it on the kitchen table and said, "It doesn't look like much, son, but it can do magic."

دن او تلی م اما، رسپ، دشاب ی دای ززی چی دیسرلوم رظن هب، تفگ و تشاذگ هن اخ زپش آ زیم ی و رار نآ وا
»دنک وداج

I didn't understand what he meant until I pressed the red button.

م.داد راشف ار زمرق هم کد هکنی ات دیوگلی م هچ وا هک مدی مه فلی م نم

A small click.

کچوک کی لک کی

A gentle hum.

.....

مدیالم زو زو کی

And then my own breathing filled the air.

.....

درک رپ ار اوه مدوخ سرفن سپس و

I froze.

.....

مدزخی نم

It was the first time I had ever heard myself.

.....

مدینشلم ار مدوخ هک دوب راب نیلوا نی

My voice sounded strange — higher, thinner, almost like someone else's.

.....

رگی دیسک یادص لثم ابی رقت، رتاکزان، رتالاب دیسرلم رظن هب بیج ع نم یادص

I said, "Hello?"

.....

«؟مالس»، متفگ

The tape said back, "H-h-h-h-hello."

.....

«مالسسسس»، تفگ طبض

I laughed.

.....

مدیدنخ نم

It was the sound of my stutter — captured, real, but somehow less frightening when it came from the speaker.

.....

دمآلم وگدنلب زای تقو کانسرت رتمک یعون هب اما، یعقاو، هدش طبض دوب نم تنکل یادص نی

For the first time, I wasn't running away from my voice.

.....

مدرکلی من رارف مدوخ یادص زا نم، راب نیلوا یارب

I was listening to it.

.....

مداللم شوگ نآ هب نم

That little machine became my best friend.

.....

دش متسود نی رتهب کچوک هاگتسد نآ

I carried it everywhere — to my room, the garden, even the beach.

.....

لحاس یتح، غاب، مقاتا هب مدرلیم اج همه ار نآ نم

I recorded everything I could find.

مدرکلیم طبض منک ادیپ متسن او تلیم هک ار یزی چ ره

Birdsong in the morning.

حبص رد ن اگدن رپ ی ادص

My mother's voice calling from the kitchen, "Martin, tea's ready!"

«اِتسا هدام آی اچ، نی ت رام»، دزلیم ادص ه ن اخ ز پ ش آ زا هک مردام ی ادص

The sound of the rain hitting the window on long Sunday afternoons.

دروخلیم ه بنش کی ی ن ال و ط ی ا ه ره ظ ز ادع ب رد ه رچ ن پ ی و ر رب هک ن ا ز اب ی ادص

I even recorded silence — just to hear what silence sounded like.

دراد ی ی ادص هچ توکس م ونش ب هکن ی ا ی ا رب طقف مدرکلیم طبض مه ار توکس ی تح

It wasn't empty.

دوبن ی لاخ نی ا

It had its own hum, its own secret rhythm.

ار دوخ ی فخم متی ر، ت ش اد ار دوخ ص اخ زو زو نی ا

Soon, I started recording myself.

مدرک مدوخ طبض هب عورش، ی دوز هب

Not just my voice — my stories.

می ا ه ن ا ت س ا د دوبن می ادص طقف

I read poems, fairy tales, even newspaper headlines, pretending to be a radio announcer.

هب وی دار ه دن ی و گ کی ل ث م هک ی ر و ط، ار ه م ا ن ز و ر ی ا ه ر ت ی ت ی تح، ی ر پ ی ا ه ن ا ت س ا د، م دن او خ ل ی م ار ا ه ر ع ش
م دی س ر ل ی م ر ظ ن

Sometimes I sang quietly.

م دن او خ ل ی م ی م ا ر آ ه ب ی ه ا گ

Other times, I tried to copy the rhythm of my favorite singers.

منک دی ل ق ت ار م ا ه ق ا ل ع دروم ن ا گ دن ن او خ متی ر مدرکلیم ی ع س ی ه ا گ

And the strangest thing happened: when I spoke to the tape recorder, I didn't stutter.

م.تشادن تنکل، مدرکلی م تبحص تبوص طبض اب ی تقو :داتفا قافتا زیچ نیرتابی جع و

Not once.

مه راب کی ی تح.

It was as if the microphone understood me better than people did.

دی مه فلی م ارم مدرم زا رتهب نفورکی م هک دوب روظنایا

Maybe because it didn't interrupt.

درکلی من عطق نوچ دی اش

Maybe because it didn't laugh.

دی دنخلی من نوچ دی اش

Maybe because it just listened.

داللی م شوگ طقف نوچ دی اش

Every night, after finishing my homework, I would sit cross-legged on the floor with my little brown recorder.

ون ازراهچ تل اح هب ماکچوک ی اهوهق تبوص طبض اب نی می زیور، مفی لاکت ندرک مامت زا دعب، بش ره
م.تسش نی م

I'd press the red button and begin: "Good evening, ladies and gentlemen.

ن.ایاقآ و اهلمناخ، ریخب رصع": مدرکلی م عورش و مداللی م راشف ار زمرق همکد

This is Martin Brooks, speaking from his bedroom in Southbridge, near the sea."

«دنکلی م تبحص ای رد کی دزن، جی ربات واس رد شب اوخ قاتا زا هک، تساس کورب نی ترام نی ا

It made me feel powerful — not in a loud or proud way, but in a peaceful way.

م.ارآ تروصاهب هکل ب، رورغم ای دنلب تروصاهب هن درکلی م تردق ساسح نی ا

Like I had finally found a door between my thoughts and the world.

م.اهدک ادی پ ایند و مراکفا نی ب ار رد هرخال اب هکنی ا لثم

And I could open it whenever I wanted.

منک زاب ار نآ م تس اوخلی م هک تقو ره متسن اوتهی م و

I discovered that recording my voice was a form of freedom.

تسا یدازآ یعون میادص طبض هک مدش هجوت م.

It was a conversation between me and me.

دوب مدوخ و نم نیب وگواتفگ کی نی ا.

No judgment.

یتواضق چی ه.

No pressure.

یراشف چی ه.

Just curiosity.

یواکجنک طقف.

One evening, my father came into my room while I was recording.

دمآ مقاتا هب، مدوب طبض لاح رد نم هک یلاح رد مردپ، بش کی.

He didn't say a word.

تفگن یاهملک چی ه وا.

He just listened.

دادش وگ طقف وا.

When I finished, he said, "You know, Martin, when you speak slowly like that, it's beautiful."

«تسابیز نی ا، ینکلی م تبحص یمارآ هب یتقو، نیترام، ینالیم»، تفگ وا، مدرک مامت یتقو.

And that sentence — that one small comment — stayed with me for life.

دنام نم اب رمع مامت یارب کچوک رظن کی نی ا هلمج نی ا و.

He didn't say "good" or "perfect."

«لماک» ای «بوخ» تفگن وا.

He said "beautiful."

«ابیز» تفگ وا.

Because slow, careful speech has its own beauty.

دراد اردوخ صاخ ییابی ز طاتحم و مارآ راتفگ نوچ.

It's real.

.....

تسا ی عقاو نی ا.

It's human.

.....

تسا ی ناسنا نی ا.

It's honest.

.....

تسا ه ن ا ق د اص نی ا.

The tape recorder became my first teacher, my first audience, and my first stage.

.....

دش ن م ن حص نی ل و و ن م ب ط ا خ م نی ل و ا ، ن م م ل ع م نی ل و ا ت و ص ط ب ض

It taught me to hear rhythm not just in music, but in speech.

.....

م و ن ش ب ر ا ت ف گ ر د ه ک ل ب ، ی ق ی س و م ر د ط ق ف ه ن ا ر م ت ی ر ه ک د ا د د ا ی ن م ه ب نی ا

To feel pauses as part of the melody.

.....

م ن ک س ا س ح ا ی د و ل م ز ا ی ش خ ب ن ا و ن ع ا ه ب ا ر ا ه ا ه ق و ا ت

To understand that silence isn't failure — it's space.

.....

تسا اض ف ه ک ل ب ت س ی ن ت س ک ش ت و ک س م م ه ف ب ا ت

That idea would one day become the heart of everything I teach now: that slow isn't wrong.

.....

ه ا ب ت ش ا ن د و ب م ا ر آ ه ک نی ا : د و ش ل ی م ل ی د ب ت م ن ک ل ی م س ی ر د ت ا ل ا ح ه ک ی ز ی چ ر ه ب ل ق ه ب ی ز و ر ه د ی ا نی ا
ت س ی ن

It's powerful.

.....

تسا د ن م ت ر د ق نی ا.

Sometimes, I would leave the recorder running when I went to bed.

.....

م ت ش ا ذ گ ل ی م ن ش و ر ا ر ت و ص ط ب ض ، م ت ف ر ل ی م ب ا و خ ت خ ر ه ب ی ت ق و ، ی ه ا گ

It captured the quiet sounds of the night — the ticking clock, the wind, the faraway sound of a train passing through town.

.....

د ن ک ل ی م ر و ب ع ر ه ش ز ا ه ک ر ا ط ق ک ی ر و د ی ا د ص ، د ا ب ، ت ع ا س ی ا د ص د ر ک ل ی م ط ب ض ا ر ب ش م ا ر آ ی ا ه ا د ص نی ا

In the morning, I would listen to it, fascinated.

.....

ب و ذ ج م ، م د ا ل ی م ش و گ ن آ ه ب ، ح ب ص

Every sound told a story.

ت.شادین اتساد ادص ره

Every silence had a feeling.

ت.شادین اساحا توکس ره

It was like discovering a secret world inside the ordinary one.

دوب یداع یدایند نورددی فخم یدایند کی فشک لثم نی

I didn't know it then, but those nights were the beginning of my life as a storyteller.

دوب وگان اتساد کی ناو نواعه ب نم یگدن ز زاغ آ اهابش ن آ اما، متسن اولی من نامز ن آ

Not just someone who speaks, but someone who listens deeply.

دهدلیم شوگ قمعاهب هک یسک هکلب، دنکایم تبحص هک یسک طقف هن

Because that's what recording does: it teaches you to pay attention.

ینک هجوت هک دهلیم دای وت هب نی: دهلیم ماجنا ندرک تبض هک تسایزیچ نی نوچ

To every breath.

سفن ره هب

Every sound.

ادص ره

Every emotion hidden between the words.

ت.سناهنپ تاملک نیب هک یساسح ره

Looking back now, I realize that tape recorder was more than a machine.

دوب هاگتسد کی زار تشریب توص تبض ن آ هک موشویم هجوت م و منکلیم هاگن الاح هب

It was the bridge between the boy who couldn't speak — and the man who would one day make his living with his voice.

درکلیم یگدن ز شیداص اب یزور هک یدرم و دنک تبحص تسناوتلی من هک دوب یرسپ نیب لپ نی

It was the first microphone of Your English Toolbox.

دوب وت یسیلگنا رازبا هبعج نفورکیم نیلوا نی

The beginning of everything that came after.

دم آ ادعب هک یزیچ ره زاغ آ

And in a way, I think I've been pressing that red button ever since

م. اهداد راشف از زمرق همکد نامز نآ زا منکلیم رکف، یعون هب و

The Aunt Who Believed

تشداد رواب هک یاهمع

Aunt Nora wasn't like anyone else in my family.

دوبن ماهدادوناخ رد یرگید سکاچی ه لثم ارون همع

Where my father was quiet and steady, she was wild and bright — like sunlight through stained glass.

یگنری اهاشیش زا هک دیشروخ رون لثم دوب نشور و یشحو و، دوب تبات و تکاس مردپ هک ییاج
دنکلیم روبع

She never entered a room quietly.

دشلیمن قاتادراو یمارآ هب زگره و

You always knew she had arrived because laughter followed her like a shadow.

درکلیم لابند ار وای اهیاس لثم هدنخ نوچ تساهدمآ واک ی تسن ایلیم هشیمه وت

She wore scarves that looked like rainbows, bangles that sang when she moved her hands, and lipstick the color of ripe cherries.

تکرح ار شناتسد یتقو هک یی اهدنبتسد، دن دوب نامکانی گنر لثم هک دیشوپلیم یی اهل اش و
هدی سر یاهسالی گنر هب بل ژر و دن دن اوخلیم زاوآ، دالیم

Everywhere she went, she carried the smell of coffee, paint, and sea air — her own perfume of life.

شالی گدنز صاخ رطع دروآایم دوخ اب ار ایردی او و گنر، دوهق یوب، تفرلیم هک اج ره

When I was little, she was the person who saw me — truly saw me — even when I couldn't find my words.

تاملک متسن او تلیمن یتقو یتح دیلیم ارم اعقاو دیلیم ارم هک دوب یسک و، م دوب کچوک یتقو
منک ادیپ ار

Other adults would say, "Poor boy, he struggles to talk."

«دراد لکشمن ندرک تبحص رد و، هراچی رسپ»، دن تفرلیم اهرتگرزب هیقب

But Nora would smile and say, "He doesn't struggle.

درادن لکشمن و»، تفرلیم و دزلیم دنخبل ارون ا

He's just composing his sentences.”

«تسا شتال مچ نتخاس لاج رد طقف وا

That sentence changed the way I felt about myself.

داد ریغت مدوخ هرابرد ار نم ساسحا هلمچ نآ

Composing.

نتخاس.

Not failing.

تسکش هن

Creating.

ندرک قلخ

She made my silence sound like art instead of absence.

درکلم ادص تبیغ یاج هب رنه لثم ار نم توکس وا

Nora loved to visit our house on weekends.

دوب اهاتفه رخآ رد ام هناخ زا دیدزاب قشاع ارون همع

She'd sit by the piano — the same one she had given us — and play without sheet music, her fingers dancing like they were telling secrets to the keys.

تخاونلم یسیوناتن نودب و تسش نلم دوب هداد ام هب هک ییونایپ نامه ونایپ رانک وا
دن دیصقرلم ،دنیوگلم اهدیلک هب ییاهزار هکنیا لثم شناتشگنا

Sometimes she'd call me to sit beside her.

م.نیشنب وا رانک هک درکلم ادص ارم وایهاگ

She'd say, "Play what you feel, not what you know."

«یندلم هک ار هچنآ هن ،زاونب ینکلم ساسحا هک ار هچنآ»، تفگلم وا

And I would press the keys softly, awkwardly, until a small tune appeared — broken but honest.

هتسکش دشلم رهظ کچوک یدولم کی هکنیا ات مدالم راشف ار اهدیلک طایتحا اب ،یمارآ هب نم و
هن اقداص ام

She'd close her eyes and nod as if I'd played a masterpiece.

م.اهتخاون راکه اش کی نم هک راگنا دالم ناکت ار شرس و تسبلم ار شنامشچ وا

That was her gift: she didn't just hear notes.

دی‌نش‌ای‌من‌ار‌اه‌تن‌ط‌ق‌ف‌وا‌:دوب‌وا‌ه‌ی‌ده‌نی‌ا

She heard effort.

دی‌نش‌ای‌م‌ار‌ش‌ال‌ت‌وا

Nora had been a painter before she became a music teacher.

دوب‌ش‌اق‌ن‌،دوش‌ی‌قی‌س‌وم‌م‌ل‌ع‌م‌ه‌کن‌ی‌زا‌ل‌ب‌ق‌ارون‌ه‌م‌ع

Her house was full of unfinished canvases — blue skies without clouds, faces without mouths.

ن‌اه‌د‌ن‌ودب‌اه‌ات‌روص‌،ر‌ب‌ا‌ن‌ودب‌ی‌آ‌ی‌اه‌ان‌ام‌س‌آ‌دوب‌م‌ام‌ت‌ان‌ی‌اه‌ام‌وب‌زا‌ر‌ب‌ش‌اه‌ان‌اخ

When I asked her why, she said, "Because art doesn't have to be finished to be true."

«د‌ش‌اب‌ی‌ع‌ق‌ا‌و‌ا‌ت‌د‌راد‌ن‌ن‌د‌ش‌م‌ام‌ت‌ه‌ب‌ی‌ز‌ای‌ن‌ر‌ن‌ه‌ن‌و‌چ‌»،ت‌ف‌گ‌وا‌،ا‌ر‌چ‌م‌دی‌س‌ر‌پ‌وا‌زا‌ی‌ت‌ق‌و

I think that's why she understood me so well.

دی‌م‌ه‌ف‌ای‌م‌ی‌بو‌خ‌ه‌ب‌ا‌رم‌وا‌ل‌ی‌ل‌د‌نی‌م‌ه‌ه‌ب‌م‌ن‌ک‌لی‌م‌ر‌ک‌ف

To her, I wasn't incomplete — I was in progress.

م‌دوب‌ت‌ف‌ر‌ش‌ی‌پ‌ل‌ا‌ح‌ر‌د‌ن‌م‌م‌دوب‌ن‌ص‌ق‌ان‌ن‌م‌،وا‌ی‌ا‌ر‌ب

Every time I stuttered, she refused to correct me.

د‌ر‌ک‌لی‌م‌ن‌ح‌ی‌ح‌ص‌ت‌ا‌رم‌ز‌گ‌ره‌وا‌،م‌د‌ز‌لی‌م‌ت‌ن‌ک‌ل‌ه‌ک‌ر‌اب‌ره

Instead, she matched her breathing to mine.

د‌ر‌ک‌لی‌م‌گ‌ن‌ه‌ام‌ه‌ن‌م‌س‌ف‌ن‌ا‌ب‌ا‌ر‌ش‌س‌ف‌ن‌وا‌،ه‌ک‌ل‌ب

She'd wait.

د‌ن‌ا‌مل‌ی‌م‌ر‌ظ‌ت‌ن‌م‌وا

Sometimes she'd finish my sentence in a whisper, not to rescue me, but to keep the rhythm alive.

ن‌ت‌ش‌اد‌ه‌گ‌ن‌ه‌د‌ن‌ز‌ی‌ا‌ر‌ب‌ه‌ک‌ل‌ب‌،ن‌م‌ت‌ا‌ج‌ن‌ی‌ا‌ر‌ب‌ه‌ن‌،د‌ر‌ک‌لی‌م‌م‌ام‌ت‌ا‌و‌ج‌ن‌کی‌رد‌ی‌م‌آ‌ر‌آ‌ه‌ب‌ا‌ر‌م‌ا‌ه‌ل‌م‌ج‌وا‌ی‌ه‌ا‌گ‌م‌ت‌ی‌ر

She taught me that communication was like music: if one instrument stops, the song doesn't end — it just waits for the next note.

دوشلی من مامت گنه آ، دوش فوق وتم زاس کی رگا: تسای قی سوم لثم طاب ترا هک داد دای نم هب وا
دن املی م ی دعب تون رظت نم طقف

One rainy afternoon, I remember sitting by her side while she tuned her guitar.

درکلی م کوک ار شراتی گ وا هک ی ل اح رد مدوب هت سشن وا رانک هک مراد دای هب، ین اراب ره ظزادعب کی

I asked her, "Aunt Nora, why do I speak like this?"

«؟من کلی م تب حص روطانی نم ارچ، ارون همع»، مدی سرپ وا زا

She smiled, adjusted a string, and said, "Because your thoughts run faster than your words.

دن ودلی م رعای رس ت تاملک زا تراکفا نوچ»، تفگ و درک میظنت ار میس کی، دز دن خبل وا

You're trying to catch them, that's all."

«نیمه، یری گب ار اهنا آ ین کلی م ی عس وت

Then she added something I'll never forget: "You're not slow, Martin.

نی ت رام، یتسین دنک وت»: درک مه اوخن شومارف زگره هک درک هفاضا یزی چی واسپس

You're careful with words.

یتسه طاتحم تاملک اب وت

And careful people make beautiful speakers."

«دن زاسلی م یی ابی زانان رخس طاتحم دارفا و

I didn't completely understand it then, but it planted something inside me — the idea that care could be strength.

دشاب تردق دن او تلی م تب قارم هکنی ا هدی دش هت شاک من ورد رد یزی چی اما، مدی هفلی من آلماک نامز نا

That precision and emotion could live in the same sentence.

دننک یگدنز هلمچ کی رد دن او تلی م ساسح و تقدهکنی ا

Nora believed in celebrating small victories.

ت.شاد داق تعاکچوک ی اهلی زوری پ نت فرگ نشج هب ارون همع

If I read one paragraph without stuttering, she'd clap like I had won an Olympic medal.

دزلی م تسد، مه ادرب ار ساملا لادم هکنی لثم وا، من او خلی م تنکل نودب از فارگاراپ کی رگا

If I learned a new song on the piano, she'd make hot chocolate and say, "To rhythm — our best teacher!"

متی ره ب، تفگیلی و درکلی م تسرد غاد تالکش وا، متفرگیلی م دای ونای پ یور ار دیج گنه آ کی رگا
«!ام ملعم نی رته ب»

She made every little progress feel like a miracle.

درکلی م هزج عم ار ی کچوک تفرشی پ ره وا

And when people believe in you like that, you start to believe in yourself too.

ی ن کلی م تدوخ ندرک رواب هب عورش مه وت، د نراد رواب وت هب روطانی ا مدرم ی تقو و

But life, as we know, doesn't always stay light forever.

د ناملی من نشور هشی مه، مین املی م هک روطان امه، ی گدن ز ام

One winter, when I was ten, Nora fell ill.

دش رامی ب ارون، مدوب هل اس هد ی تقو و، ن ات س مز کی

She stopped visiting as often, and her laughter — that big, generous laughter — grew quieter.

دش رتامار آ دنم ت واخس و گرزب هدنخ ن آ ش اهدنخ و دم آلی م رتمک وا

I didn't really understand what was happening.

ت سا عوقو و لاح رد ی قافتا هچ مدی مه فلی من آ ع ق او نم

Adults tried to explain, but their voices always broke halfway.

ت س کشلی م هار همی ن رد هشی مه اهان آ ی ادص ام، دن هد حیضوت دن درک ی عس اهرت اگرزب

All I knew was that my favorite person in the world was fading, like a song that's almost over.

کی لثم، ت سا ندش وحم لاح رد نم ایند درف نی رت اب و ب حم هک دوب نی ا مت سن املی م هک ی زیچ اهنت
ت سا هدش مامت آ ب ی رقت هک ی گنه آ

A few weeks later, she was gone.

ت فر وا، دعب هتفه دنچ

Her funeral was on a cold morning.

دوب درس حبص کی رد ش اهزانج عی ی شت مسارم

I remember the church full of flowers, the air thick with silence.

ت وکس اب نی گنس اوه، دوب لگ زا رپ اسلی لک هک مراد دای هب

Someone asked if I would play the piano — her piano — one last time.

مزاونب راب نیرخ آی ارب ار وا یونای پ ونای پ مه اوخلم ای آ دی سرپ نم زای سک

My hands were shaking.

دن دیرلی می اهات سد

I thought, "I can't."

«من اوتلی من»، مدرک رکف

But then I heard her voice in my head: "Play what you feel, not what you know."

«ین ادمی هک ار هچن آن، زاونب ین کلیم ساسح ا هک ار هچن آن»: مدینش مرس رد ار وا یادص س پس اما

So I did.

م تخاون نی ارب انب

I played the softest tune I could remember — a melody we had made up together one summer afternoon.

مه اب ین اتس بات ره ظزادعب کی هک ی گنه آ کی مروایب دای هب متسن اوتلیم هک ای دولم نیرت ا مرن
می دوب هتخاس

Each note felt like a goodbye.

دشلیم ساسح ای ظفاح ادخ کی لثم تن ره

But it also felt like she was there, listening, proud, smiling that big cherry-lipstick smile.

بل ژرگزب دنخ بل آن اب، دن کایم راخ ت فا، ده دلیم شوگ، تس ا جان آن او هک دشلیم ساسح این چمه اما
ددن خلیم شالی سالی گ

When the last note faded, the church was completely still.

دوب تکاس آلماک اسیلک، دش وحم تن نیرخ آی تقو

And for the first time in my life, I wasn't afraid of silence.

مدی سرتن توکس زا، مالی گدن زرد راب نی لوا ی ارب و

It didn't mean emptiness.

دوبن ندوب یلخ یانعم هب نی

It meant presence.

دوب روضح یانعم هب نی

It meant her.

دوب وایانعم هب نیا

That day, I learned the most important lesson Nora ever taught me — a lesson that shaped everything I would later become:

اَدعَب هک ار یی اهزیچ همه هک یسرد متفرگ دای دوب هتخوم آنم هب ارون هک ار یسرد نیرتامهم، زور نآ داد لکش مدشایم

That real communication is not about the number of words you speak, but the honesty behind them.

تشپ تقادص هرابرد هکلب، تسی نی یی وگیلم هک ی تاملک دادعت هرابرد ی عقاو طابترا هکنیا
تس اهلنآ

That when you speak with your heart, even a whisper can be powerful.

دشاب دنم تردق دن او تلمی مه اوچن کی ی تح، ی نکلیم تب حص تب لقا اب ی تقو هکنیا

And that sometimes, music can say what words never could.

دنی وگب دن او تلمی من زگره تاملک هک ار هچنآ دی وگب دن او تلمی ی قی سوم، ی هاگ هکنیا و

After her death, I played the piano every day for weeks.

م تخاونلم ونایپ اه اهتفه تدم هب زور ره نم، شگرم زا دعب

Not because I wanted to become a musician — but because I wanted to keep her voice alive.

ار وای ادص مت ساوخلیم هک لیلد نیا هب هکلب موش نادیقی سوم مت ساوخلیم هک لیلد نیا هب دن
مراهگن هدنز

Every note I played was like saying, “I’m still here.

م تسه اجنایا زونه نم»، می وگیلم هک دوب نیا لثم مت تخاونلم هک ی تن ره

You taught me how to listen.”

«منک شوگ هنوگچ هک ی داد دای نم هب وت

And in a quiet way, she became part of every story I’ve ever told, every sentence I’ve ever spoken, and every word I’ve ever helped a student find.

هک ی اهملک ره و ماهتفگ زگره هک ی اهملک ره، ماهتفگ زگره هک ی ناساد ره زا ی شخب وای، مارآ روطه اب و
دش، ماهدرک کمک زوم آشناد کی هب زگره

Because before I ever had a microphone, I had Aunt Nora.

م تشاد ار ارون همع، مشاب هت شادی ن فورکی م زگره هکنیا زالبق نوچ

She was the first person who believed my voice was worth hearing

درداد ندی نش ش زرا نم ی ادص تشاد رواب هک دوب ی سک نیلوا وا

Finding His Own Voice

دوخ ی ادص ندرک ادی پ

By the time I turned ten, something inside me had shifted.

دوب هدرک ری غت منورد رد ی زی چ، مدش هل اس هد هک ی نامز ات

It didn't happen suddenly — there was no miracle, no overnight transformation.

ی ن آ ری غت چی ه، ی اهزج عم چی ه داتفین قافتا ناهگان نی ا

It was quieter than that.

دوب ن آ زا رت ام آ را نی ا

It was like the sea at low tide, slowly revealing what had always been there, hidden beneath the waves.

درکلی م ن ای امن ج او ما ریز، هدوب اجان آ هشی مه هک ار ی زی چی ی م آ را هب، رزج رد ای رد لثم نی ا

I started speaking more often.

مدرک رت ش ی ب ندرک تب حص هب عورش

At first, in small bursts — a sentence here, a question there.

اجن آ ل اوس کی، اجن ی ا هل م ج کی کچوک ی ا هراج فنا رد، ادت با رد

Then one day, I realized I could read an entire paragraph without stuttering.

من اوخب تن کل نودب ار لم اک فارگ اراپ کی من او تلی م مدش هجوت م، زور کی سپس

It felt strange.

دوب ی بی ج ع س اس ح ا نی ا

Almost suspicious.

کوک شم آب ی رقت

Like walking for the first time after being told you never could.

یورلی م هار، یورب هار ی ن او تلی م ن زگره دن اهت فگ وت هب هکن ی ا زا دع ب راب نیلوا ی ا رب هکن ی ا لثم

The words didn't trip anymore.

دن دی زغل لی م ن رگی د تامل ک

They walked beside me, calmly, like friends who had finally learned my pace.

دنا هت فرگ دای ار نم متیری هر خال اب هک ین ات سود لثم ، دندزلیم مدق نم اب و مارا آهن آ

And when I spoke, people listened differently — not because I was louder, but because I was present.

رت دندل ب نم هک لیل د نی ا هب هن دن داللیم شوگ یت وافت م روطه ب مدرم ، مدرکلیم تب حص یت قو و
مدوب رضاح هک لیل د نی ا هب هک لب ، مدوب

There was rhythm in my voice now — the rhythm I had learned from the piano, from the sea, from Aunt Nora's laughter.

مدوب هت فرگ دای ارون مع هدنخ زا ، ایرد زا ، ونای پ زا هک یمتیری تشاد دوجو یمتیری نم یادص رد الاح

Speaking was no longer a battle.

دوبن دربن کی رگید ندرک تب حص

It was a dance.

دوب صقر کی نی ا

My parents noticed it before I did.

دندش هجوت م نم زا لب ق منی دل او

One evening at dinner, my mother put down her fork, looked at me, and said softly, "You don't hesitate anymore, love."

ینی کلیم ن دیدرت رگیدی ، تفگی مارا هب و درک هاگن نم هب ، تشاذگ ار شل اگنچ مردام ، ماش رد بش کی
م مزی زع

My father smiled, that quiet proud smile of his, and said, "Told you.

م تفگ ، تفگ و ، شزی م آراخت فا و مارا دن خبل ن آ ، دز دن خبل مردپ

He just needed time to find his rhythm."

« دنک ادیپ ار ش متیری ات تشاد زاین نامز هب طقف وا

And I remember feeling taller — not in height, but inside.

نورد زا هک لب ، دق رظن زا هن مدرک ندش رت دندل ب ساسح ا هک مراد دای هب و

Like the space around my heart had grown a little bigger.

دوب هدش رت گرزب یمک مبل ق فارطا یاضف هکنی لثم

A week later, my teacher, Mrs.

گزرزب ی تقو دیه اوخلیم: گزرزب ل اوس هک دی سرپ نامسالک زا، زنی لاک مناخ، مالم لم، دع ب هتفه کی
«دیوش هراک هچ دی دش»

Collins, asked our class the big question: “What do you want to be when you grow up?”

The room filled with answers.

دش اهخساپ زا رپ قاتا

“A firefighter!” someone shouted.

دز دایرف ی سک «اناش ناشتآ»

“An astronaut!” another said.

تفگ یرگید «ادرون اضف»

“Football player!”

«ال اب توف نک ی زاب»

When it was my turn, I hesitated for just a moment — not from fear this time, but from excitement.

ن اچی ه زا هکل ب، راب نی ا سرت زا هن مدرک دیدرت هظحل کی ی ارب طقف، دش نم تبون ی تقو

Then I said, “I want to help people speak.”

«دننک تبحص منک کمک مدرم هب مه اوخلیم»، متفگ س پس

The class went quiet for a second, then a few students smiled.

دن دز دنخ بل زوم آشناد دنچ س پس، دش تکاس هیئات کی ی ارب سالک

Mrs.

«نی ترام، تسای گنات فگش ی ایور کی نی»، تفگ زنی لاک مناخ

Collins said, “That’s a wonderful dream, Martin.”

And it was.

دوب نی او

Because for me, speaking wasn’t just a skill — it was freedom.

دوب یدازآ هکل ب دوبن تراهم کی طقف ندرک تبحص، نم ی ارب نوچ

And I wanted to give that freedom to others.

مه‌دب نارگی د هب ار ی‌دازآ نآ مت‌س اوخ‌لی م و

After school that day, I walked home alone, repeating my words out loud.

م‌درک‌لی م رارکت د‌ن‌ل‌ب ار م‌ت‌ا‌م‌ل‌ک و م‌ت‌ف‌ر‌ه‌ن‌ا‌خ هب ی‌ی‌ا‌ه‌ن‌ت هب ،زور نآ ه‌س‌ر‌د‌م زا د‌ع‌ب

“I want to help people speak.”

«د‌ن‌ک ت‌ب‌ح‌ص م‌ن‌ک ک‌م‌ک م‌د‌ر‌م هب مه‌ا‌و‌خ‌لی م»

It sounded powerful, almost like a promise.

ه‌د‌ع‌و کی ل‌ث‌م‌ا‌ب‌ی‌ر‌ق‌ت ،دی‌س‌ر‌لی م ر‌ظ‌ن هب د‌ن‌م‌ت‌ر‌د‌ق نی‌ا

I didn't know how I would do it — I was just a boy with a tape recorder and a head full of sounds.

ا‌ه‌ا‌د‌ص زا ر‌پ‌ر‌س و ت‌و‌ص ط‌ب‌ض کی ا‌ب‌ر‌س‌پ کی ط‌ق‌ف ن‌م مه‌ل‌ی‌م م‌ا‌ج‌ن‌ا ار ر‌ا‌ک نی‌ا ه‌ن‌و‌گ‌چ م‌ت‌س‌ن‌ا‌لی‌م‌ن
م‌د‌و‌ب

But deep down, I knew that words would always be my companions.

د‌و‌ب د‌ن‌ه‌ا‌و‌خ ن‌م ن‌ا‌ه‌ا‌ر‌مه ه‌ش‌ی‌مه ت‌ا‌م‌ل‌ک ه‌ک م‌ت‌س‌ن‌ا‌لی‌م ،م‌د‌و‌ج‌و ق‌ا‌م‌ع‌ا ر‌د‌ا‌م‌ا

I didn't fear them anymore.

م‌دی‌س‌ر‌ت‌لی‌م‌ن ا‌ه‌ا‌ن‌آ زا ر‌گی‌د

They were no longer wild horses.

د‌ن‌د‌و‌ب‌ن ی‌ش‌ح‌و ی‌ا‌ه‌ا‌ب‌س‌ا ر‌گی‌د ا‌ه‌ا‌ن‌آ

They were friends I had finally learned to ride.

م‌و‌ش‌ن‌ا‌ش‌ر‌ا‌و‌س م‌د‌و‌ب ه‌ت‌ف‌ر‌گ‌د‌ای ه‌ر‌خ‌ا‌ل‌ا‌ب ه‌ک د‌ن‌د‌و‌ب‌ن‌ا‌ت‌س‌و‌د ا‌ه‌ا‌ن‌آ

That night, before bed, I played the piano one last time.

م‌ت‌خ‌ا‌و‌ن‌و‌ن‌ای‌پ ر‌ا‌ب نی‌ر‌خ‌آ ،ا‌ب‌ا‌و‌خ زا ل‌ب‌ق ،ب‌ش‌ن‌آ

The same piano Aunt Nora had given us.

د‌و‌ب ه‌د‌ا‌د‌ا‌م هب ا‌ر‌و‌ن ه‌م‌ع ه‌ک ی‌ی‌و‌ن‌ای‌پ ن‌ا‌مه

The same one I had played at her funeral.

م‌ت‌خ‌ا‌و‌ن‌ش‌ا‌ه‌ز‌ا‌ن‌ج‌عی‌ی‌ش‌ت م‌س‌ا‌ر‌م ر‌د‌ه‌ک ن‌ا‌مه

I played slowly, softly, letting every note breathe.

دشکب س فن تن ره مداد هزاجا، متخاون ی مرن هب، ی مارآ هب

Then, halfway through, I began to speak over the music — just small sentences, almost whispers.

اُ بیرقت، کچوک تال مچ طقف مدرک ی قی سوم یور رب ندرک تب حص هب عورش، هار ه مین رد، س پس
اوجن

“I am not afraid of words anymore.”

«م سرتلی من تاملک زا رگی دنم»

“I can speak.”

«من ک تب حص من اوتلی م»

“I can listen.”

«من ک شوگ من اوتلی م»

“I can understand.”

«م م هفب من اوتلی م»

It felt like a conversation between my voice and the music — between who I had been, and who I was becoming.

رد هک ی سک و مدوب هک ی سک نی ب دوب ی قی سوم و نم ی ادص نی ب وگواتفگ کی لثم ساسح نی
مدوب ندش لی دب ت لاح

And for the first time in my life, I liked the sound of my own voice.

م تشاد تسود ار مدوخ ی ادص، م ای گدن زرد راب نی لوا ی ارب و

Not because it was perfect, but because it was mine.

دوب نم لام هک لی لد نی ا هب هکل ب، دوب لام اک هک لی لد نی ا هب هن

From that day on, I spoke everywhere — to my family, to my friends, to the sea, to my old tape recorder.

توص طبض هب، ای رد هب، من اتسود هب، م اهداون اخ هب مدرکی م تب حص اج هم رد نم، دع ب هب زور نآ زا
م ای می دق

Sometimes I read poems.

مدن اوخلی م رعش ی هاگ

Sometimes I told stories.

میتفگلیم ناسادیه‌اگ.

Sometimes I just talked nonsense for the joy of hearing myself talk.

مدزلیم فرح مدوخ یادص ندینش تذلیارب طقفیه‌اگ.

Each word was like a step further away from fear.

دوب سرت زارت رود مدق کی لثم هم لک ره.

Each sentence was a small victory.

دوب کچوک یزوری کی هلمج ره.

And every time I finished speaking, I smiled — because I could still hear Aunt Nora's words echoing somewhere in my mind: "You're not slow, Martin."

ردی اچ رد ار ارون همع یادص متسن او تلمی زونه نوچ مدزلیم دنخبل، مدرکیم تبحص هک راب ره و
ندی ترام، یتسین دنک وت: «موشب من هذ»

You're careful with words.

یتسه طاتحم تاملک اب وت.

And careful people make beautiful speakers."

«دنزاسلمی یی ابیز نانا رنخس طاتحم دارفا و

I didn't know it then, but those years had already written the first chapter of my life as a teacher.

دن دوب هت شون ار ملعم کی ناونع‌ه‌ب نم یگدنزل صف نیلوا اهلاس نآ اما، متسن ایللمن نامز نآ

Because the boy who once stuttered now understood something that no textbook could ever teach:

دهد دای دن او تلمی من زگره یسررد باتک چی هک دی م‌ه‌ف اریزی چی نونکا، تشاد تنکل یزور هک یرسپ نوچ

That the most beautiful part of language isn't grammar or vocabulary — it's courage.

تسا تعاجش هکلب تساناگژاو ای رمارگ هن نابزشخب نیرتابیز هکنیا

The courage to say something when your voice shakes.

دزلیلم تیادص یتقویزی چی نتفگیارب تعاجش

The courage to keep speaking when you want to hide.

یوش ناهنپ یه‌اوخلیم یتقو ندرک تبحص هم‌ادا یارب تعاجش

The courage to believe that what you have to say matters.

تسا مه م یی و گلی م هچن آ هکن ی ا رواب ی ا رب ت عاچ ش

Looking back now, I can see how everything was connected.

دوب ل ص ت م مه هب ه ن و گچ زی چ هم ه هک م ن ی ب ب م ن اوتلی م و م ن کلی م هاگن ال اح هب

The laughter of my grandparents.

م گرزب رد ام و گرزب رد پ ی اهه دن خ

The rhythm of the waves.

چ او م ا متی ر

The hum of the old tape recorder.

ی م ی دق ت و ص ط ب ض زو زو

The music from Aunt Nora's piano.

ارون هم ع ون ای پ ی ق ی سوم

They all became part of my voice — a voice made not of perfection, but of patience.

تسا هدش هتخاس ربص زا هکلب، لامک زا هن هک یی ادص دن دش ن م ی ادص زا ی شخب اه ن آ هم

And maybe that's what makes it mine.

دن کلی م ن م لام ار ن آ هک تسا ی زی چ نی ا دی اش و

Because I didn't learn to speak by practicing words.

تا م لک نی ر مت اب م ن ک ت ب ح ص هک م ت فر گن دای ن م نوچ

I learned to speak by learning to listen.

ن داد شو گ ی ری گ دای اب م ن ک ت ب ح ص هک م ت فر گ دای ن م

To others.

ن ار گ ی د هب

To the world.

ای ند هب

And to myself.

م دوخ هب و

If you had told that shy, stuttering little boy that one day he would speak to thousands of people all over the world, he wouldn't have believed you.

دنگلیم تبحص ای ند رسارس رد رفن نارازه اب یزور هک یتفگلیم رادت نکل و یتل اچ رسپ نآ هب رگا
درکلیم ن روآب وت هب وا

He probably would have blushed, looked down, and whispered, "Not me."

«نم هن»، درکلیم اوچن و درکلیم هاگن نیمزه هب، دشلیم خرس الامت ح وا

But now, here I am — speaking to you, sharing my story, one slow sentence at a time.

رد مارآ هل مچ کی، مرانگلیم کارت شرا هب ار من ات ساد، من کلم تبحص وت اب مت سه اج نی انم، الاح اما
نامز کی

And if my story can remind you of one thing, let it be this:

دشاب نی ازانگب، دنک یروآدای زیچ کی وت هب دن او تلم نم ن ات ساد رگا و

Your voice matters.

تسا مهم وت یادص

Even if it trembles.

دزرب رگا یتح

Even if it takes time.

درب نامز رگا یتح

Even if it starts with silence.

دوش عورش توکس اب رگا یتح

Because silence, too, is part of the song.

تسا گنه آ زا ی شخب مه توکس نوچ

(Soft piano fades in — the same melody from earlier episodes.)

یل بق یاهات مسق زا ی دولم نامه دوشلم دراو چی ردت هب مرن ونایپ

That's where my story begins.

دوشلم زاغ آنم ن ات ساد هک تساج نی ا

A small boy, a stutter, a piano, a sea.

ایرد کی، ونایپ کی، تنکل کی، کچوک رسپ کی

And the slow discovery that sometimes, the quietest voices are the ones that carry the furthest.

دنبه بلایم ار اهلن یرت رود هک دنبت سه یی اهلن امه اهادص نیرت اتکاس ،یهاگ هکنیا مارآ فشک و

(Pause — music lingers.)

دراد هم ادا یقی سوم فوقوت

Thank you for listening to my childhood.

مهرکشتم ،دی داد شوگ نم یکدوک هب هکنیا زا

Next time, I'll tell you about what happened when I left that small coastal town — and how the world began to teach me new languages, new rhythms, and new ways to listen.

هنوگچ و مدرک کرت ار یلحاس کچوک رهش نآ ی تقو داتفا ی قافتا هچ میوگلیم امش هب ،دعب هعفد
درک نم هب نداد شوگ یارب دیج ی اهشور و دیج ی اهلمتیر ،دیج ی اهلن ابز نداد دای هب عورش ایند

Closing Reflections

ینایاپ ی اهابت زاب

Looking back now, I see that my childhood wasn't about learning English.

دوبن یسیلگنا یریگدای هرابرد نم یکدوک هک منی بلایم و من کلیم هاگن الاح هب

It was about learning connection.

دوب طابت را یریگدای هرابرد نیا

Every accent around me, every record, every hesitation — they built the foundation of who I am today.

مته سه زورما هک دنبت سه یسک رازگاه یاپ اهلن آ ی دیرت ره ،ی اهح فص ره ،دوب مرپ و رود هک ی اهجهل ره

I still remember my mother's voice whispering when I couldn't find mine:

منک ادیپ ار مدوخ ی ادص متسن او تلی من ی تقو درکلیم اوچن هک مراد دای هب ار مردام ی ادص زونه

"Words will come when they're ready."

«دنی آیم دنبش اب هدام آ ی تقو تاملک»

She was right.

تفگلیم تسرد وا

They did.

دندم آ اهلن آ

And now, here I am — speaking to you, thousands of miles away, hoping my words find their way to your heart.

هه ار دوخ هار مام لک مرادى ما ، رترود لى ام نارازه ، من کلى م تب حص وت اب مت سه اجنى انم ، ال اح و دننک ادى پ تبلق

(Soft piano music fades in.)

دوشلى م دراو جى ردت هه مرن ون اى پ يقى سوم

If you've ever struggled to express yourself — in English or in any language — remember this:

ش اب هت شاد دای هه یرگى دن اب زره اى یسى لگنا هه ى اهت شاد لک شرم دوخ زاربا رد زگره رگا

You don't need to be perfect.

یرادن ندوب لام اک هه ى زاین وت

You just need to keep listening, breathing, and trying.

ی. هه ه مادا ندرک شالت و ندى شک سفن ، نداد شوگ هه دى اب طقف

That's how I began.

مدرک عورش نم هنوگانى ا

And maybe that's how you'll begin too.

درک ى هاوخ عورش مه وت هنوگانى ا دى اش و

(Music fades out.)

دوشلى م وح م جى ردت هه يقى سوم